

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 280 / IV legislatura / Setè període

Dimarts, 4 d'abril de 1995

Comissió del Síndic de Greuges

Presidència de l'Il·lustre Sr. Miquel Pueyo

Sessió núm. 7

SUMARI

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí.

Informe del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1994 (Reg. 26501) (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació: síndic de Greuges (p. 6800).

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i es reprèn a tres quarts de dotze i dos minuts.

Intervenció dels grups: Sra. Montserrat (P) (p. 6807), Sra. Oranich (IC) (p. 6808), Sr. Portabella (ERC) (p. 6810), Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 6811), Sr. Viñas (CiU) (p. 6813), Sr. Campuzano (CiU) (p. 6814) i Sr. Descals (CiU) (p. 6815).

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i tretze minuts i es reprèn a un quart de dues i cinc minuts.

Resposta conjunta: síndic de Greuges (p. 6815).

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i vuit minuts.

SESSIÓ NÚM. 7 DE LA COMISSIÓ DEL SÍNDIC DE GREUGES

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí. Presideix el Sr. Pueyo, acompanyat del vice-president, Sr. Parera, i de la secretària, Sra. Vidal. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Vintró.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Aligué, Sra. Bruguera, Sr. Campuzano, Sr. Descals, Sr. Escudé, Sr. Giménez, Sr. Orriols, Sra. Pallé i Sr. Viñas, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Abelló i Alfonso, Sra. Barenys, Sr. Font, Sr. Noguer i Sr. Oliart, pel G. Socialista; Sr. Portabella, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sra. Oranich, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya, i Sra. Montserrat, pel G. P. Popular.

Assisteix en aquesta sessió el síndic de Greuges, Sr. Anton Cañellas i Balcells, acompanyat de l'adjunt del Síndic, Sr. Enric Ricard Bartlett i Castellà, i els seus col·laboradors, Sr. Xavier Bover i Font, Sr. Joaquim Soler i Pont, Sra. M. Josep Juan-Torres i Carceller, Sra. Pilar Busquiel i Soriano, Sra. Dolors Rovira i Corcoy, Sra. Neus París i Domènech, Sra. Carme Cañadilla i Estrada i Sra. Elisabeth Abella i Roca.

Ordre del dia

Punt únic: Debat de l'Informe corresponent a l'any 1994, presentat al Parlament pel Síndic de Greuges (Reg. 26501).

El Sr. PRESIDENT: Bon dia, senyors diputats; bon dia, senyores diputades. S'inicia aquesta reunió de la Comissió del Síndic de Greuges convocada per a la presentació i el debat de l'Informe de l'honorable síndic corresponent a l'any 1994. Com vostès saben, el debat d'aquesta sessió es regula per l'article 144 del nostre Reglament, del Reglament del Parlament.

I voldria, en primer lloc, interpretant –crec– el sentiment dels senyors diputats i senyores diputades, donar la nostra benvinguda més cordial a l'honorable síndic de greuges de Catalunya, el senyor Anton Cañellas, també al senyor Enric Bartlett, el seu adjunt, i al mateix temps també voldria fer constar la presència de la senyora Elisabeth Abella, el senyor Xavier Bover, el senyor Joaquim Soler, la senyora Maria Josep Juan-Torres, la senyora Pilar Busquiel, la senyora Dolors Rovira, la senyora Neus París i la senyora Carme Cañadilla, tots ells col·laboradors de l'honorable síndic.

A continuació prendrà la paraula el senyor Cañellas, l'honorable síndic, per fer la seva presentació de l'Informe corresponent a 1994, i després, com vostès saben, cadascun dels grups tindrà l'oportunitat d'intervenir per formular preguntes o demanar aclariments. A continuació, suspendrem la sessió durant un temps no inferior a trenta minuts per tal que

el síndic i els seus col·laboradors puguin agrupar les preguntes i les demandes d'aclariment i la reprendrem amb les respostes del síndic.

Per tant, sense més preàmbuls, té la paraula l'honorable síndic, el senyor Anton Cañellas.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Anton Cañellas i Balcells): Il·lustre senyor president, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, comparec davant d'aquesta Comissió en el dia d'avui per informar de l'actuació del Síndic de Greuges durant l'exercici de 1994. En compliment del mandat establert a l'article 30 de la Llei del Síndic, el passat dia 6 de març vaig lliurar l'Informe anual de la institució al molt honorable president del Parlament, informe que –com saben– ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament*, del 17 de març.

Per segon any consecutiu l'interès de la presidència de la cambra, de la presidència de la Comissió i de tots vostès ha possibilitat que comparegui pràcticament durant el primer trimestre de l'any per informar de les actuacions de l'any anterior. Vull agrair l'esforç realitzat pel Servei de Publicacions, sense el concurs del qual això no hauria estat possible, i de tots vostès, que han hagut de prioritzar la seva anàlisi sobre altres qüestions que també reclamen la seva atenció.

A la presentació de l'Informe assenyalo que l'Informe manté l'estructura del de l'any 1993, si bé s'han introduït algunes modificacions en la seva redacció, amb intenció d'ampliar la informació sobre la tasca realitzada que ha comportat un augment de la seva extensió. Les consideracions del Síndic tenen una base empírica, les queixes dels ciutadans de Catalunya, i és per això que la narració de les queixes rebudes o de les actuacions d'ofici dutes a terme continua constituint l'eix de l'Informe. Això no obstant, hem cercat que els diferents temes tinguessin una certa autonomia expositiva; és a dir, que les nostres reflexions sobre una matèria fossin comprensibles per a la lectura del tema i no calgués extreure-les per inducció d'allò que es diu a la narració de l'actuació, narració que passaria a tenir un caràcter més marcadament il·lustratiu i complementari.

Igual com el de l'any 1993 es dona compte en un capítol autònom, l'onzè, de les propostes de modificació de normatives o recomanacions directament formulades pel Síndic i dels suggeriments d'abast general, de caràcter interpretatiu o organitzatiu. En un altre capítol, el dotzè, és narra les actuacions d'ofici iniciades durant l'any; i per últim en un de diferent, el tretzè, es fa el seguiment d'actuacions iniciades durant l'any 1993 i que amb posterioritat a l'informe d'aquell any han experimentat variacions significatives.

Amb el propòsit esmentat de fer més entenedor l'Informe, l'apartat de conclusions l'hem fet una mica més extens, amb la pretensió que les conclusions puguin ser més matissades. A l'apartat estadístic, concretament en l'annex 5, introduïm una variació que considerem significativa a la qual immediatament ens referirem amb vista a clarificar els casos en què el ciutadà té, a judici del Síndic, raó davant de l'Administració, i a concretar el grau d'acceptació de les consi-

deracions del Síndic per part de les administracions respectives.

Les actuacions iniciades l'any 1994 han estat 2.602, una més que l'any 1993. La seva distribució ha estat de 891 queixes resoltes directament en el moment de la consulta o en hores immediatament posteriors; 1.683 queixes formalitzades per escrit i 28 actuacions d'ofici. En conseqüència, es pot dir que en els últims tres anys les queixes s'han estabilitzat: 2.492 l'any 1992; 2.601 el 93; 2.602 el 1994. A l'annex estadístic número 3 s'acompanya la classificació per matèries que coincideixen amb les seccions de l'Informe, des dels expedients de queixa i actuacions d'ofici iniciades. En l'annex número 4 s'acompanya la classificació de les queixes i actuacions d'ofici per administracions afectades.

Com ja hem assenyalat, l'Informe introdueix alguns canvis en l'apartat estadístic; així, en la línia d'allò que s'apuntà l'any 1993, en l'annex número 5, es dona compte mitjançant una representació gràfica, de les queixes admeses i de les inadmeses: 76%, 24% respectivament. De la distribució de les queixes admeses, on s'assenyala que el reclamant té raó en tot o en part, en 586 —és a dir, un 41% de les queixes admeses; té raó l'Administració en 466, un 33% de les queixes admeses; i en 364 ocasions, és a dir el 26% de la queixes admeses, s'ha donat assessorament a l'interessat o s'ha tramès a un altre *ombudsman*, normalment al defensor del Poble. El grau d'acceptació de les consideracions que el Síndic adreça a les diverses administracions, el 31 de desembre de 1994, data a què es refereixen totes les dades aportades, es situa en un 79%, el percentatge de rebuig és del 7% i la manca de resposta fins aleshores del 14%.

L'altra novetat significativa en l'apartat estadístic és la incorporació d'una relació ordenada, per matèries i per administracions afectades, de 195 resolucions del síndic —poden ser advertiments o recordatoris de drets legals, suggeriments interpretatius o organitzatius i propostes de conciliació o acords—, així com recomanacions, és a dir propostes d'innovació normativa, amb un resum del seu contingut i la indicació de la posició presa per l'Administració, la seva acceptació, la no-acceptació, o bé pendent de resposta.

Com en anys anteriors, el Síndic ha aprofitat l'avinentesa de donar compliment al mandat legal d'informar el Parlament de Catalunya sobre la seva activitat per fer unes reflexions sobre alguna qüestió que li sembla d'actualitat o especial importància; reflexions que es recullen sota l'epígraf del llibre segon de l'Informe. Si l'any passat una breu anàlisi de l'impacte de la crisi econòmica a la nostra societat a la llum de les actuacions del Síndic servia per fer unes reflexions sobre l'ocupació i sobre l'estat de benestar, enguany el Síndic aprofita la proclamació per Nacions Unides de 1995 com Any Internacional de la Tolerància per reflexionar sobre les causes de la intolerància, els límits de la tolerància i les mesures per a promoure aquesta última.

Abans de fer un repàs succint de l'Informe, com altres anys, voldria fer unes consideracions de caràcter general sobre un parell de qüestions que es projecten amb major o menor mesura sobre la totalitat de les àrees o matèries objecte

d'anàlisi per part del Síndic. Les disfuncions entre les previsions legals, el desplegament reglamentari i l'aplicació administrativa, d'una banda, i d'atenció entre els principis de legalitat i eficàcia en l'actuar de l'Administració, d'una altra.

Un cop el Parlament, com a dipositari de la sobirania, ha fixat mitjançant l'exercici de la potestat legislativa uns mandats per a l'Administració i per als ciutadans en vista a aconseguir determinats objectius, sembla que les mesures a adoptar per les administracions, en tant que organització subordinada al legislatiu i dirigida pel Govern, que és responsable davant del Parlament, haurien de prendre's ràpidament; en definitiva, que un cop els representants del poble s'han pronunciat les seves disposicions haurien de ser efectives en terminis relativament breus. Doncs, bé, en l'Informe comentem alguns casos on això no succeeix i transcorre un termini que en opinió del Síndic és excessiu per fer efectiva la voluntat del representants de la nació.

A tall d'exemple i sense pretendre ser exhaustius, citem dos casos referits cada un d'ells a dues administracions diferents, a la local i a l'autonòmica respectivament. Primerament, la lentitud d'alguns ajuntaments a fer efectiu el criteri de permissivitat que el Decret 100/84, del 10 d'abril, sobre supressió de barreres arquitectòniques, preveu que s'ha d'aplicar en l'anàlisi de les infraccions en l'estacionament de vehicles comeses per persones amb discapacitats físiques. En segon lloc, podem citar la manca de desplegament, que confiem que quedi esmenada enguany, de la Llei 10/1990, del 15 de juny, sobre policia de l'espectacle, les activitats recreatives i els establiments públics en relació amb la regulació de les condicions objectives de l'anomenat dret d'admissió dels consumidors i usuaris dels establiments de pública concurrència per evitar-ne un ús arbitrari.

Comentaré tot seguit algunes qüestions en relació amb el procediment administratiu. En l'Informe comentem diversos casos on a judici nostre s'han produït vulneracions del procediment de diversa entitat; vulneracions que les més de les vegades han estat esmenades per l'Administració a posteriori de la nostra intervenció. Així, per exemple, en relació amb els procediments de constrenyiment en què s'han arribat a embargar comptes corrents i posteriorment s'ha comprovat que el deute no era real, ja fos per errors en la liquidació, en la notificació dels tributs o bé per la prescripció de l'acció cobratòria.

Al costat del principi de legalitat hem de considerar el principi d'eficàcia de l'actuar administratiu, principi que tampoc resulta operatiu en ocasions. Al llarg de l'Informe comentem alguns casos on això es posa de manifest en una doble dimensió: a vegades, perquè l'activitat administrativa es produeix amb molta lentitud, en altres perquè la resolució és simplement ineficaç. Com a exemples d'actuacions lentes, fem esment en l'Informe de diversos casos de tramitació d'expedients d'expropiació forçosa, que comporta que el ciutadà quedi en una posició precària en tant que no pot disposar de béns del seu patrimoni sense rebre'n la correlativa indemnització fins al cap de molt de temps. Un altre cas de

lentitud, aquest no tant responsabilitat de l'Administració com dels serveis públics dels quals és titular o responsable, és el de les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques. A cops ens trobem amb casos on l'Administració actua d'acord amb l'ordenament fins i tot amb una raonable rapidesa, però, malgrat tot això, el contingut de les seves resolucions no aconsegueix la transformació de la realitat que pretesament persegueix. Així hem hagut d'instar a les administracions competents a agilitar la tramitació de les denúncies per possibles infraccions urbanístiques i a vegades que s'executessin subsidiàriament els determinis presos davant l'incompliment pertinaç de les resolucions per aquells que van infringir l'ordenament.

Conscients de les seves des economies i de les seves ineficiències, l'Administració fa una recerca constant de sistemes organitzatius i de tècniques de gestió per usar òptimament els recursos de què disposa. Les formes d'organització i les tècniques de gestió privades són amb freqüència la font d'inspiració de reformes administratives que donen lloc al que hom anomena la fugida del dret administratiu per part de les administracions públiques o privatització de l'actuar administratiu. Benvingut sigui tot allò que redundi en un ús més racional i eficient de recursos humans i materials confiats a l'Administració per tal d'aconseguir una millor satisfacció de l'interès general. Ara bé, en l'Informe ens permetem assenyalar –i em sembla necessari repetir-ho davant de vostès– que a l'hora de fer canvis no ens hem de deixar dur per modes o per afirmacions que per repetides esdevenen llocs comuns no qüestionats, com ara «l'Administració està sobredimensionada», «cal privatitzar», «cal desregular». Totes aquestes afirmacions imputades a unes administracions o a uns àmbits concrets poden ser exactes, però referides a unes altres poden no ser-ho i, en cas d'aplicar-se, perjudicar l'interès general que es pretén defensar.

En aquesta línia de defugir plantejaments que per massa generals esdevenen simplificacions inexactes de la realitat, cal no perdre de vista que el que objectivament és una falca que minva l'eficàcia, per exemple, de determinats tràmits per contractar, és alhora la contrapartida a un seguit de privilegis, disposició de recursos públics, potestat expropiatòria, etcètera.

En les conclusions de l'Informe de 1994 sostenim que l'opció de privatitzar determinats serveis públics o d'utilitzar tècniques privades per gestionar-los és una decisió que requereix sempre una avaluació prèvia dels guanys i les càrregues que comporta, i que, en tot cas, no hauria d'impliar la pèrdua de les garanties dels ciutadans.

Després d'aquestes consideracions que tenen una projecció horitzontal sobre tota l'activitat del Síndic, faré –com he anunciat– una referència succinta als diversos capítols de les seccions de l'Informe. Com observaran, ometré qüestions que tenen el seu relleu i la seva importància, però entenc que és el tribut que s'ha de pagar per ser relativament breu –només relativament–, i que, de totes maneres, les podem tractar en el torn de preguntes, si així ho consideren oportú.

D'aquesta manera, en establir-se un diàleg, els podré donar l'opinió del Síndic no només sobre el que a mi em sembla més important, sinó sobre allò que ho és a judici del mateix Parlament.

Administració general. Algunes de les qüestions comentades fins ara s'encabeixen, com han comprovat, en la secció d'administració general. Així, per exemple, la comentada privatització de l'actuar administratiu. Doncs bé, vull referir-me a tres qüestions més: alguns efectes derivats de la integració europea, algunes qüestions relatives al servei militar i algunes qüestions relatives a la immigració.

El lent camí d'integració europea, no exempt de marxes enrere, té una traducció creixent en la vida quotidiana de les persones, fins i tot en àmbits tradicionalment tan propis dels estats com la funció pública, i és per això que hem hagut de recordar en alguns casos els compromisos adquirits per l'Estat espanyol arran del Tractat de la Unió Europea, tendents a evitar la discriminació per raó de nacionalitat a ciutadans membres de la Unió en l'accés a càrrecs de la funció pública que no comporten exercici d'autoritat.

L'entrada en vigor del nou reglament del servei militar entenem que ha augmentat les garanties dels drets dels joves durant el període militar. Tot i això, que considerem positiu, entenem que es pot millorar encara la informació als joves que s'han d'incorporar a la prestació del servei militar tant sobre les gestions a fer en relació amb el compliment de les obligacions militars com sobre els drets i deures que comporta el servei militar i, en especial, de les càrregues afegides que implica la vida militar quan es presta servei en cossos especials.

En relació amb l'objecció de consciència, han disminuït les queixes quant al seu reconeixement i a la prestació social substitutòria. Per part nostra, entenem que pot millorar la coordinació entre l'Administració i les entitats públiques o privades disposades a oferir places per a la realització de la prestació amb vista a permetre una incorporació ràpida dels objectors de consciència a aquelles tasques d'interès social on puguin ser més útils a la collectivitat.

Sobre aquesta qüestió, de conformitat amb el que em vaig comprometre en la meva compareixença anterior, he fet paleses al Defensor del Poble les consideracions del Síndic, entre elles la conveniència d'iniciar l'estudi per desenvolupar les previsions de l'article 30.3 de la Constitució, sobre el servei civil, i configurar la prestació social com a mesura alternativa, en lloc de substitutòria, del servei militar.

Quant als immigrants estrangers, m'he vist obligat a manifestar en aquest Informe la meva preocupació davant la timidesa de les actuacions adreçades a permetre o facilitar la integració dels immigrants estrangers, com també davant l'augment de brots –per bé que esporàdics– d'actituds racistes o xenòfobes. Penso que no estem aprofitant la disposició dels immigrants que arriben al nostre país que, en la immensa majoria dels casos, tenen un desig sincer d'integrar-se a la nostra societat i que aquesta societat sigui també la seva. Davant les actituds de rebuig amb què es troben, tenen la comprensible reacció d'accentuar aquells aspectes de la seva

identitat que més els allunyen de nosaltres, amb la qual cosa alimentem una espiral d'incomprensió i d'intolerància.

Tal vegada aquest rebuig social té el seu origen, en part, que no hem entès o no hem sabut explicar que la relació entre l'immigrant i la societat d'acollida no és una relació de donació gratuïta en la societat receptora, sinó que ells donen també clares contraprestacions.

Si volem evitar que vegin aquesta societat com d'instal·lació en comptes d'acollida, com quelcom aliè i hostil, cal que ens comportem solidàriament, que no vol dir obrir les fronteres de bat a bat, sinó simplement, i per exemple, no sotmetre'ls a una pressió policíaca d'especial intensitat, evitar la seva explotació laboral —en aquest sentit, hem col·laborat amb l'Organització Internacional del Treball— i respectar les seves arrels culturals des de l'exigència del respecte recíproc en les tradicions i pautes de conducta generalment admeses entre nosaltres. Com diem en el llibre segon d'aquest Informe, la tolerància ha de ser bilateral, no unidireccional.

Entre les mesures concretes que proposem en consonància amb allò que s'acaba de manifestar, considerem que les condicions jurídiques que regulen el reagrupament familiar dels ciutadans estrangers en territori espanyol s'haurien d'adequar a la configuració del dret a la vida en família establerta pel Conveni europeu per la protecció dels drets humans i les llibertats fonamentals, del 4 de novembre de 1950.

Ordenació del territori. L'ordenació del territori pretén gestionar un bé que, a diferència del que succeeix amb molts altres, no podem fer créixer: el sòl. És per això que si la coordinació entre les diverses administracions competents és sempre necessària, en aquest camp ho és encara més.

En l'Informe relatem alguns casos on la coordinació no ha estat suficient i així, a tall d'exemple, entre l'Administració a expropiar i l'empresa concessionària en relació amb l'atorgament d'autoritacions d'edificació en zones d'afecció d'infraestructures com ara ferrocarrils, o bé les condicions mínimes exigibles en matèries d'habitabilitat entre el Departament de Política Territorial i l'Ajuntament de Barcelona.

De tota manera, no és això el que ens provoca més inquietud en aquest àmbit, sinó el fet que, tal com es va assenyalar en l'Informe de l'any passat, la cronificació de l'atur té com a efecte més punyent la pèrdua de l'habitatge, i això es converteix en una de les causes econòmiques que aboquen més freqüentment les persones a la marginació. És per això que he d'insistir en la demanda a les administracions competents d'una especial sensibilitat per acabar i ajudar a resoldre aquest problema social.

Una altra qüestió sobre la qual volia reclamar la seva atenció en aquest àmbit fa referència a les anomenades activitats classificades: molestes, insalubres, nocives i perilloses. Tots estarem d'acord que la sensibilitat social i de totes les administracions davant els problemes mediambientals ha crescut en els últims anys. A vegades, però, aquesta sensibilitat és alta des d'un punt de vista nominal, però, malgrat això, la seva traducció amb mesures eficaces és molt lenta.

En l'Informe destaquem les insuficiències del marc normatiu, la utilització poc enèrgica de les facultats que el marc vigent, amb totes les seves mancances, ja reconeix i els problemes de gestió amb què es troben alguns ajuntaments per fer complir la normativa, tot i tenir la voluntat política de fer-ho.

En aquest sentit, considerem que els ajuntaments haurien de fer un ús més generalitzat de les atribucions que legalment tenen conferides per aprovar ordenances que regulin les matèries mediambientals en el seu territori i al mateix temps esdevenir, més sovint que no pas ara, agents actius contra les infraccions mediambientals que se'ls denunciïn.

Si la responsabilitat pública en relació amb les activitats classificades és en bona mesura municipal, també hem d'assenyalar que massa sovint sembla que no tots els ajuntaments disposin de la capacitat de gestió necessària per exercir-la i, en conseqüència, entenem que els poders públics competents haurien de prendre les mesures necessàries per dotar aquests ajuntaments de la capacitat de gestió que ara els manca.

Tributària. En l'apartat tributari he de destacar la bona disposició de les diverses administracions a atendre les consideracions que des del Síndic els hem adreçat, en particular en l'àmbit de la gestió i la recaptació. Són dues les conclusions en les quals em sembla important insistir en l'àmbit tributari: d'una banda, la necessitat de millorar els mecanismes de coordinació entre les administracions titulars dels tributs i aquelles que efectuen la gestió o la recaptació d'una altra, que en ocasions el retorn al ciutadà de les quantitats que havia ingressat indegudament es materialitza amb lentitud, per raó d'una incorrecta aplicació de la normativa reguladora de la devolució d'ingressos indeguts.

És indubtable que les finalitats de l'estat social i democràtic de dret no es poden realitzar sense assegurar un flux regular d'ingressos cap a les arques públiques. En la mesura que la legitimitat de les exaccions està garantida per la intervenció dels representants de la societat democràticament elegits i pel sistema d'impugnacions davant dels òrgans jurisdiccionals i dels òrgans d'arbitratge, és important que millori la consciència fiscal dels ciutadans. Això requereix, alhora, transparència en l'ús dels recursos, una administració eficaç que faciliti el compliment dels deures tributaris i impulsi d'ofici i diligentment no sols la recaptació d'allò que té el dret i el deure de cobrar, sinó també d'allò que té el deure de retornar.

En aquesta línia de millora de l'eficàcia de l'actuar administratiu i de facilitar els deures del ciutadà davant les queixes rebudes per embargaments de comptes corrents i per suposats impagaments de multes de circulació viària, vam emprendre una actuació d'ofici sobre el procediment de transmissió de la propietat dels vehicles a motor. Aquesta actuació, l'hem conclòsa amb la proposta que es modifiqui la normativa que regula la transmissió davant la indefensió que en la nostra opinió queda en els venedors si els adquirents no compleixen les obligacions que el codi de circulació els imposa.

Sanitat. A l'inici de la meua intervenció m'he referit a la problemàtica de les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques, problemàtica que, com saben, no és específica ni del nostre país ni del nostre Estat. Com els deia, el problema, per regla general, no és que no tinguem prou hospitals, metges o infermers, sinó que és un problema de recursos econòmics per pagar la factura. És per això que, contràriament a allò que el Síndic acostuma a fer, que és posar de manifest crítiques, m'ha semblat oportú expressar la satisfacció per l'esforç realitzat per equilibrar el pressupost i la despesa sanitària. Tot i això, els recursos econòmics segueixen essent limitats i seguim tenint llistes d'espera.

Al temps que comprem que no es pot eludir la limitació de recursos, he de fer-me ressò de la preocupació i el neguit de les persones que veuen demorada la seva intervenció quirúrgica i animar que continuï l'esforç de racionalització de les estades als hospitals per part del seu gestor, a fi de reduir les llistes d'espera mitjançant el millor ús dels recursos disponibles.

He d'assenyalar que confiem que la implantació total de la reforma de l'atenció primària ha de permetre un augment del nivell assistencial, com també, en general, que determinats drets dels usuaris del sistema, com ara el de la lliure elecció de metges, es pugui exercir plenament. A hores d'ara aquests drets són més limitats allà on no s'ha aplicat encara la reforma del primer graó assistencial.

Ens hem referit també a una qüestió d'actualitat durant l'exercici; això és, la situació jurídic-sanitària dels estrangers no comunitaris mitjançant una actuació d'ofici, i fem el seguiment de la investigació oberta l'any 93 en relació amb les condicions assistencials de les sales de psiquiatria de l'Hospital Clínic de Barcelona.

Per cloure aquesta referència a la sanitat, vull referir-me amb satisfacció al fet que s'hagi acollit la recomanació que se suggerí que el Defensor del Poble formulés de reobrir el termini per sol·licitar la concessió d'ajudes públiques als contagiats del virus de la sida com a conseqüència d'actuacions del sistema sanitari públic.

Consum. El primer pas vers la protecció dels consumidors i usuaris correspon al legislador. Les lleis reguladores de matèries relacionades —encara que indirectament— amb el món del consum determinen algunes opcions bàsiques i estableixen el marc jurídic dins el qual s'articulen drets i obligacions. Però la diversitat de situacions i la dificultat tècnica de moltes qüestions fan aconsellable utilitzar la tècnica de l'habilitació reglamentària.

Davant la manca de la regulació reglamentària, per fer efectiva la pràctica de determinats drets dels consumidors i usuaris, hem recomanat a l'Administració competent que dicti les normes que vinguin a omplir aquests buits legals. En aquest sentit, com abans he assenyalat i com a conclusió d'una actuació d'ofici, ens hem adreçat al Departament de Governació per recomanar-li que desplegui la Llei sobre policia de l'espectacle per dificultar el recurs al dret d'admissió, per encobrir una actitud racista. També hem fet diverses gestions amb el Departament de Comerç, Consum i Turisme

en relació amb l'extensió de l'obligació dels establiments oberts al públic de disposar del model unificat de fulls de reclamació.

Altrament, hem insistit en la necessitat que els ajuntaments titulars del servei de subministrament d'aigua potable reglamentin les seves relacions amb els abonats. Actualment, en la majoria dels municipis, aquest servei públic continua encara regint-se pel Reglament de verificacions elèctriques i regularitat en el subministrament d'energia, que s'hi aplica per analogia.

Pensions i treball. En parlar del treball, l'any 1994, sembla inevitable referir-se a la reforma laboral. Aquesta reforma, la més important en els darrers vint anys, s'ha mostrat eficaç per generar ocupació i, atès el caràcter central que, com deia en l'Informe del 93, el treball té en la vida de les persones, s'ha de valorar positivament. Això no obstant, en l'Informe assenyalarem alguns aspectes que considerem que caldria millorar per corregir l'afebliment de la protecció social. En aquest sentit, entenem que s'adiria més amb els principis recollits als articles 39, 40 i 41 de la Constitució, condicionar els períodes cotitzats, les prestacions derivades d'incapacitat temporal i de desocupació en els treballadors aprenents i les prestacions per desocupació, incapacitat temporal i pensions d'invalidesa i jubilació amb els contractes a temps parcial per a períodes inferior a dotze hores setmanals o quaranta-vuit al mes, en comptes de, com succeeix ara, simplement negar-les.

M'ha semblat necessari insistir que cal continuar potenciant les mesures de prevenció en el treball, per tal d'evitar que l'augment de la precarietat laboral comporti un increment de la sinistralitat. En la compareixença de l'any passat els deia, senyores i senyors diputats, que era necessari continuar l'homogeneïtzació dels règims especials del sistema de la Seguretat Social per tal d'equiparar amb el règim general la seva acció protectora. Malgrat els innegables progressos —els deia—, es continuen produint llacunes normatives que poden produir situacions discriminatòries, com és el cas de la no-previsió de la prestació per invalidesa provisional per als afiliats al règim especial de treballadors autònoms.

Em vaig referir en aquella compareixença, també, que, en coordinació amb el Defensor del Poble, havíem intentat prevenir situacions que se'ns havien denunciat on la Tresoreria de la Seguretat Social reclamava quotes endarrerides de fins a cinc anys del règim especial de treballadors autònoms que, havent cessat en la activitat, donant-se d'alta en el règim general per haver passat a treballar per compte d'altri, i donant-se de baixa de l'impost d'activitats econòmiques, no van formalitzar la baixa en el RETA per considerar que l'Administració ho feia d'ofici. En la compareixença d'enguany, tinc la satisfacció de destacar les millores produïdes en els dos aspectes. D'una banda, la Llei 42/94, del 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i d'ordre social, ha possibilitat que els treballadors autònoms s'acullin o no a la previsió de la contingència d'incapacitat temporal. D'altra, pel Reial decret 2110 de 1994, del 28 d'octubre, s'ha atorgat als interessats la possibilitat de demostrar, per

qualsevol mitjà de prova admesa en dret, el cessament de l'activitat, independentment del moment en què n'hagi tingut coneixement la Tresoreria General de la Seguretat Social.

Amb satisfacció, també, podem comentar que, tal com s'havia recomanat, la Disposició addicional tercera de la mateixa Llei 42/94, esmentada, hagi reobert el termini de sol·licitud de les indemnitzacions a favor de les persones que van patir presó a conseqüència del supòsit subjecte de la Llei d'amnistia de l'any 77.

Hem assenyalat en l'Informe que resten pendents de resoldre diversos problemes en relació amb la no-regulació de les pensions de viduïtat per a persones que no poden obtenir les corresponents prestacions per limitacions imposades legalment o, també, pel no reconeixement de la convivència extramatrimonial o unió de fet.

Serveis Socials. En abordar les qüestions que són objecte de consideració en aquest capítol de l'Informe, podem fer dos ordres de reflexions. Un de més concret, sobre els recursos disponibles, la seva utilització, les mancances que tenim, i un altre de més general, sobre el model de societat on estem, on volem anar. L'Informe s'articula d'acord amb el primer procés de reflexió, i, en aquest sentit, constatem que les places per a malalts crònics terminals i gent gran en centres socio-sanitaris adequats són inferiors a la demanda i que, en conseqüència, s'hauria d'incrementar el seu nombre i, alhora, potenciar l'assistència domiciliària i els programes de suport a les famílies. També hem constatat que, igual que s'ha assenyalat en relació amb la gent gran, malgrat els progressos assolits els darrers anys, l'oferta disponible de places residencials a Catalunya per a persones amb disminució psíquica profunda i de residències i pisos assistits per a persones amb disminució psíquica lleugera i mitjana, encara no respon a tota la demanda.

Al temps que diem això, ens arriba informació des de l'Administració gestora en el sentit que les despeses de manteniment d'allò que ja tenim en marxa fan difícil realitzar noves inversions al ritme que segurament caldria. Veiem que augmenta el nombre de persones que depenen de l'assistència social per atendre les despeses diàries, i que, des de l'any 1991 a l'any 1994, s'ha duplicat el nombre de sol·licituds per ser beneficiari del Programa de la renda mínima d'inserció, el qual hem de dir que es mereix una valoració altament positiva. Entre els sol·licitants del PIRMI ha augmentat el nombre de persones que, totalment inserides a la societat, només necessiten una col·locació que ningú els ofereix.

L'augment de les demandes d'atenció social, precisament en un moment que són grans les dificultats financeres per atendre l'actual nivell de despesa social, va moure'ns a plantejar en l'Informe de l'any 93 una reflexió sobre l'estat de benestar, que vam titular «L'impacte de la crisi econòmica a la nostra societat», en què advocàvem per cercar alternatives que permetessin mantenir-lo. Ens ha semblat percebre un consens bastant general entre les forces socials i polítiques a defensar l'adopció de mesures de reforma, moltes d'elles

per definir, però amb el propòsit de salvar l'estat de benestar com una conquesta irrenunciable en el camí de la justícia social. Res m'agradaria més que poder-los dir: «La solució per afrontar aquests problemes és aquesta o aquella; el que cal és anar en tal o tal direcció.» Lamentablement, això no és així. L'únic que puc dir, davant de l'angoixa de moltes persones que passen per la nostra institució i moltes d'altres que no ho fan, és que evitar l'exclusió social, la marginació, ha de ser la nostra prioritat.

Permetin-me que repeteixi el que dic en l'Informe que avui els presento. «Aquest és un dels grans reptes que tenim pendent: mantenir la cohesió social, evitar l'exclusió. Si no ho aconseguíssim, ja tenim prou exemples de la situació resultant previsible: quan a la perifèria de la gran ciutat s'ajunta un alta desocupació amb una situació de fragilitat familiar, el resultat és un increment molt significatiu de la criminalitat organitzada, que ocupa els espais que l'Estat ha abandonat. Les inversions que fem avui per mantenir la cohesió social són un estalvi en mitjans de seguretat demà, però sobretot són una exigència de la justícia que hem proclamat valor superior del nostre sistema de convivència.»

En relació amb la protecció dels menors, atès que les necessitats de l'infant són plurals, i igual que vam fer l'any passat, ens ha semblat oportú en l'apartat que li dediquem específicament, dins del capítol dels serveis socials, incloure la totalitat de referències que s'hi fan en els diferents capítols o seccions de l'Informe. Amb el seu permís, no els recordaré per intentar reduir el meu temps d'intervenció.

Les actuacions d'ofici relacionades amb menors fan referència a residències per a disminuïts, una denúncia de discriminació per raó de raça a l'accés a una llar d'infants i a una discriminació de la mateixa índole per raó de raça, provocada pels criteris d'adscripció a centres docents.

En el capítol tretzè fem el seguiment de l'actuació relativa a l'escolarització dels nens ingressats en hospitals, la dels ajuts a alumnes membres de famílies nombroses, la relativa als centres menors dependents del Departament de Justícia i en relació al equip d'atenció a la infància i a l'adolescència.

En relació amb els EAIA volem destacar l'esforç realitzat per reduir les llistes d'espera, tal com vam demanar al conseller de Benestar Social, però hem de reiterar la greu preocupació que ens produeix la persistència de casos de menors en situació de risc social, que no poden ser immediatament tractats o que, diagnosticats, veuen demorada l'efectivitat de la mesura escaient per falta de recursos socials suficients.

En aquest Informe hem dedicat una especial detenció en la relació entre els infants i la televisió. Les reflexions que oferim no tenen pas per objecte proscriure o condemnar el mitjà televisiu, sinó plantejar la possibilitat de fer un ús adequat i formatiu del seu potencial. Alguns membres d'aquesta Comissió coneixen molt bé aquesta qüestió, sobre la qual estan treballant i sobre la qual s'ha pronunciat el Parlament, si més no, mitjançant les resolucions 108/1989, sobre la protecció dels infants i adolescents respecte a les imatges i missatges que emeten les emissores de televisió, i la 171/1994, sobre el control dels mitjans de comunicació pel que fa a la

incidència a la joventut, cosa que excusa que m'hi estengui en aquesta presentació.

En el capítol dedicat a justícia m'ha semblat necessari referir-me críticament –críticament– a reportatges àudio-visuals o gràfics que exhibeixen menors relacionats amb fets delictius, com a imputats, com a familiars d'aquests o, fins i tot, com a víctimes, oblidant l'especial protecció que els infants mereixen, segons les normes jurídiques. Per concloure la referència a la temàtica de menors, dir-los que, tal com vaig fer-los avinent en la compareixença de l'any passat, espero poder esmerçar durant aquest exercici de 1995 la dedicació preferent d'un assessor en aquest camp.

Ensenyament i cultura. El capítol dedicat a ensenyament i cultura el detallem amb sis apartats: accés als estudis no universitaris, drets i deures dels alumnes, càrrecs en centres públics docents, algunes qüestions relatives a la funció pública docent, l'ensenyament universitari i la normalització lingüística.

En una actuació d'ofici anunciada en referir-me a menors, fa uns moments, vam mostrar la nostra preocupació davant l'aplicació d'uns criteris d'admissió en els centres que, en ocasions, poden comportar una concentració d'alumnes d'ètnies diferents en uns centres concrets d'una població, com a conseqüència de l'aplicació d'un criteri d'admissió que es basa en la proximitat del domicili particular. Com sigui que la població immigrant, especialment en el cas de la població amb un nivell baix de recursos, tendeix a concentrar-se en determinades àrees de la població, el nombre d'alumnes d'altres ètnies en els centres propers a aquestes àrees no respon a la proporció existent en el conjunt d'una determinada població. En aquest cas, valorem positivament les instruccions fixades pel Departament d'Ensenyament per evitar que es produeixi aquest fet.

Hem formulat al Departament d'Ensenyament suggeriments que ha acceptat, en relació amb el règim de pre-inscripció en un centre docent i en relació amb el règim de permanència en estudis de formació professional. També hem adreçat al Departament d'Ensenyament suggeriments generals, que en aquesta ocasió no han estat assumits, en relació amb la informació que donen els instituts de batxillerat als alumnes sobre la repetició dels estudis de COU i sobre la necessitat d'informes als centres destinataris de la normativa de drets i deures dels alumnes, per tal d'evitar-ne aplicacions incorrectes que sovint generen indefensió o condemnen les actuacions sancionadores justificades a esdevenir ineficaces.

En un aspecte més de recursos disponibles que de regulació, el de places docents en escoles bressol. Hem considerat preocupant la manca de places docents per a infants de menys de tres anys, que impedeix atendre les sollicituds anuals, tot i que som conscients que no es tracta d'una etapa d'escolarització obligatòria.

En l'àmbit universitari, l'autorització dels trasllats ha estat sistemàticament negada per les universitats catalanes, que obliguen els estudiants que volen canviar d'estudis universitaris a acudir a la via de la pre-inscripció. Hem suggerit

fins ara, amb poc èxit, que no es produeixi una denegació sistemàtica, sinó que es resolgui després de ponderar cas a cas l'afectació de l'interès públic. Hem d'assenyalar, contràriament, que els programes plantejats amb altres procediments, com ara per exemple el tema de pre-inscripció i pagament de taxes, s'han resolt satisfactòriament amb el concurs de l'oficina de pre-inscripció universitària i de les mateixes universitats.

Per cloure la referència a les queixes en l'àmbit universitari, he de dir-los que tinc en estudi, i preveig que fixarem la nostra posició en les properes setmanes, la queixa que, en relació amb la impossibilitat d'accedir a les universitats catalanes, ens han fet arribar més de dos mil joves; queixa que en el seu dia va ser introduïda pel diputat senyor Xavier Soto, el qual dissortadament ja no és entre nosaltres.

En l'àmbit de la normalització lingüística, la conclusió a què hem arribat és que, tot i els avenços experimentats, encara resta posar més mitjans tècnics i personals perquè els ciutadans que es relacionen amb l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya vegin respectat en tot cas el seu dret a la utilització del català per part de l'esmentada Administració.

Justícia. El motiu de queixa més reiterada continua essent la lentitud en la tramitació dels procediments, problemàtica que ja ha estat estudiada i exposada en anteriors informes. D'altra banda, pel que fa a les persones que han estat víctimes d'un delictes, en l'Informe de 1993 vam posar de manifest la necessitat de crear una oficina de la víctima, on aquesta es pugui dirigir en qualsevol moment per tal de rebre suport en la seva situació i informació sobre el corresponent procediment judicial. Enguany, mantenim aquella proposta, que ens consta que té en estudi el Departament de Justícia de la Generalitat, fem un pas més endavant en l'intent de cercar fórmules que ajudin a restablir els drets de les persones que sofreixen un delictes, i ens fem ressò d'un ampli corrent doctrinal en molts països, ja traduït en canvis legislatius, que recomana una resposta diferent del dret penal envers els delictes menors i propugna la conciliació entre la víctima i el delinqüent, i la reparació per aquest dels perjudicis causats a la víctima. En aquesta línia, i per raons d'equitat i solidaritat social, hem recomanat l'adhesió de l'Estat espanyol al Conveni europeu sobre la indemnització de les víctimes de delictes violents, del 24 de novembre de 1983.

Respecte al món penitenciari a Catalunya, l'any 1994 s'ha completat la visita iniciada el segon semestre del 93 a tots els centres penitenciaris del país, alguns casos dels quals informem en detall, i s'ha repetit la visita per comprovar personalment els canvis efectuats. A la secció dotzena d'aquest Informe –actuacions d'ofici– s'analitzen les mancances detectades en aquestes visites, com també les mesures amb què han estat corregides un temps després. En el mateix apartat d'actuacions d'ofici, es fa un avanç del treball iniciat per actualitzar l'Informe extraordinari del 1990, sobre dipòsits municipals de detinguts.

En començar, senyores i senyors diputats, aquesta exposició, els deia que en aquest Informe dedicàvem el ja tradicional i, ateses les seves dimensions, emfàticament

anomenat llibre segon a una reflexió sobre la tolerància, a propòsit de la declaració per Nacions Unides de l'any 1995 com l'Any Internacional de la Tolerància. Com han pogut veure, fèiem algunes reflexions sobre les raons que fomenten la intolerància; això és, les diferències de creences i opinions, les diferències econòmiques i les diferències físiques. Situem els límits de la tolerància en el respecte als drets humans, referent mínim necessari i innegociable davant de qualsevol creença o ideologia. Recordem les mesures que les Nacions Unides propugnen per fomentar la tolerància i acabem l'Informe fent unes consideracions que, si m'ho permeten, repetiré tot seguit per acabar aquesta presentació. Diem: «En definitiva, el Síndic propugna que, tots plegats, des de les seves responsabilitats respectives, intentem que les divergències de creences o d'opinions es manifestin des del respecte a la dignitat intrínseca de la persona humana i amb un tarannà obert que, en principi, admeti la possibilitat que l'altre també tingui una part de veritat, una part de raó. Que les diferències econòmiques que, a hores d'ara, priven moltes persones d'arreu del món d'allò més essencial per dur una vida digna, siguin enteses no com una amenaça al nostre propi benestar, sinó amb la consciència que la dignitat de tot ésser humà exigeix una actuació responsablement solidària des de les pròpies possibilitats, per promoure una societat internacional i nacional justa; és a dir, aquella que garanteix els recursos econòmics per assolir un mínim de dignitat. I, finalment, que les diferències físiques entre persones no siguin racionalitzades mitjançant la dicotomia normal/anormal, superior/inferior, sinó des de la voluntat de compensar tant com sigui possible les discapacitats dels més febles per possibilitar la realització plena de les potencialitats de tota persona.»

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cañellas. A continuació, combinant allò que determina l'article 144 i allò que és tradició en aquesta Comissió, poden intervenir els grups: pot intervenir un representant de cada grup, en principi per un temps no superior als deu minuts –malgrat que joestic convençut que cap dels il·lustres portaveus no hi arribarà–, i, a continuació, suspendríem la sessió durant un mínim de trenta minuts per tal que el síndic i els seus col·laboradors ordenin les preguntes i les demandes d'aclariment.

Per tant, i seguint l'ordre habitual, en representació del Grup Popular, té la paraula la senyora Dolors Montserrat. (Pausa.) Hi ha algun problema, senyora Montserrat?

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president, no, és que ara estàvem comentant amb els altres companys si potser seria bo de..., cinc minuts per preparar les preguntes a fer a l'honorable síndic. En fi, no sé... El que creguin convenient.

El Sr. PRESIDENT: La seva proposta és molt raonable, senyora Montserrat, i per tant, doncs, suspendríem durant deu minuts la sessió, perquè formulin i ordenin vostès les preguntes. Els pregaria que no siguin més de deu minuts, perquè, si no, anirem una miqueta justos de temps.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i es reprèn a tres quarts de dotze i dos minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Senyors diputats, senyores diputades, després d'aquesta breu suspensió, reprenem la sessió de la Comissió del Síndic de Greuges.

A continuació, d'acord –com deia abans– amb l'article 144, poden intervenir els representants dels grups. Disposen d'un temps, en principi, no superior a deu minuts per formular preguntes, demanar aclariments i, com és habitual, també per realitzar, si ho desitgen, una valoració global de l'Informe que els ha estat presentat.

En primer lloc, té la paraula, en representació del Grup Popular, la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president, moltes gràcies. Benvingut honorable síndic, senyor Cañellas, i síndic senyor Bartlett, i saludar també tots els altres membres que els acompanyen, que al llarg no solament d'avui, sinó de tot l'any, conjuntament treballen vostès per defensar els ciutadans a casa nostra, a Catalunya.

Jo voldria començar, honorable síndic, pel final de les seves paraules i destacar una qüestió que per mi ha estat molt important en aquesta valoració global que vostè ha fet de l'any 1994, que és la reflexió que ens fa sobre l'Any Internacional de la Tolerància. Tot just començar 1995, és vostè, la Sindicatura, qui ens recorda a nosaltres, des d'una institució com la seva, l'Any de la Tolerància. Crec que fins a hores d'ara cap institució, a nivell institucional, ens havia recordat que els polítics –perquè en aquests moments els que estem aquí som polítics– ens hem de recordar de l'Any de la Tolerància, i complir-la, i, fins i tot, com vostè molt bé deia amb aquestes últimes paraules que ens ha dit i que estan escrites en el seu *Butlletí*, que pràcticament vénen d'aquest exercici que vostè ens diu de la tolerància, que ens van demanar aquells nens que, l'any 1993, en la trobada i en el seu manifest, que es va publicar, que varen fer a Lillehammer. Per tant, jo el felicito, li dono les gràcies i, evidentment, pel que fa al Grup Popular i a mi mateixa, posarem en pràctica i recordarem, per tot el que va d'any, l'Any de la Tolerància.

Continuant amb el llibre segon o amb la dinàmica que vostè ha anat portant, jo li he de dir que nosaltres li donem plenament el nostre suport, estem d'acord amb les conclusions a què vostè fa esment en el llibre segon. Trobem molt adient el seguiment que ens ha fet en el punt tretzè, que fa dels informes anteriors, perquè et vas podent adonar de com estan les qüestions que han quedat pendents de 1993, veiem que han fet vostès una tasca molt important i que potser avui no se n'ha parlat, però que considero que és important, que ha estat i és la consulta diària; crec que –i sembla que no– és una tasca molt important, i voldria, ja pràcticament, entrar a fer dues o tres consideracions, dues o tres preguntes, que surten, doncs, del que es desprèn d'aquest *Butlletí* que hem rebut pràcticament fa divuit dies avui; per tant, que és molt interessant.

Hi ha una part, senyor síndic, que l'hem trobat superinteressant, i és la qüestió que vostè ens relaciona cada qüestió

per municipi. Jo crec que això ens fa molt més entenedora i veiem molt més, fins i tot, on arriba la problemàtica del ciutadà, que és la seva propera administració, que és l'ajuntament. Vostè ens diu que hi ha més de 569 queixes que van dirigides a l'Administració autonòmica i 530 queixes i escaig sobre l'Administració local. Vostè ens ha dit que s'ha adonat de la manca d'eficàcia de la mateixa Administració envers el ciutadà –ha fet servir aquesta paraula: «eficàcia»–, i crec que veient que pràcticament 1.100 queixes van destinades a l'Administració, i que veient l'esforç que ha fet, perquè ho hem pogut llegir en el resum, que vostè ha visitat diferents municipis, l'alcalde de l'Hospitalet, el de Sant Adrià, regidors com de Sitges i altres regidors, que vostè també ha visitat una quantitat important de municipis per veure els locals de detinguts..., crec que és molt important, per nosaltres, veure, després de la incidència que tenen les queixes cap a l'Administració local i el seguiment que vostè ha fet, important, a l'Administració local, visitant aquests alcaldes i visitant aquests dipòsits municipals, si per a aquest any 1995, veient aquest resultat del 94, vostè pensa intensificar més i millor aquesta trobada amb els diferents poders municipals que sortiran ben properament d'aquest futur 28 del mes de maig.

Dit això, dintre del que li volia destacar, que ens posa molt bé totes les queixes, els tants per cent, no sé si és possible... Una vegada, potser ja fa dos o tres anys, en un altre informe, personalment i en nom del Grup Parlamentari Popular, ho vaig demanar, i avui també li voldria posar sobre la taula aquesta qüestió: seria possible de poder saber, de les persones que s'adrecen a la Sindicatura, quin tant per cent són les dones, honorable síndic?

I, després, li voldria comentar una qüestió sobre els temes de la sensibilitat mediambiental. Hi ha moltíssimes queixes sobre el tema del medi ambient: en part és bo, en part és dolent. Crec que és bo, perquè vol dir que cada vegada més els ciutadans s'adrecen i tenen més sensibilitat pels temes mediambientals. Vostè es refereix, dintre de la valoració global, que és interessant i que seria important que es denunciessin, per part de les administracions, tots aquells que atempten i fan mal a tot el nostre entorn mediambiental. Jo estic d'acord completament amb vostè, però també, a la vegada, li voldria fer una pregunta. Han millorat els ciutadans en el tema mediambiental –d'aquí vénen també les mateixes queixes–; l'Administració cada vegada treballa per poder millorar tots els temes mediambientals. Qui va al davant, els ciutadans o l'Administració? No vol dir que l'Administració ha quedat enrere i, per tant, abans de denunciar, no ha posat encara les suficients infraestructures perquè els municipis i els mateixos ciutadans tinguin a l'abast de la mà, molt properament, les deixalleries, en pla mancomunat, en pla local..., els abocadors controlats, més incineradores, més reciclatge, més minimització..., per tal que no s'hagi o no haguem d'arribar a aquesta denúncia que vostè ens demanava?

Per tant, jo crec, honorable síndic, que..., no em voldria fer més extensa. Li he dit que té el suport del Grup Popular,

que el farem més extens en el si del Ple del Parlament, en la propera sessió plenària, i dir-li que el felicito per aquesta insistència –que fins i tot vostè ho ha aconseguit– que vostè ha tingut envers els autònoms, primer, amb el tema del cessament de les activitats: crec que això és molt bo per a un gran col·lectiu d'autònoms que els afecta, a casa nostra, i crec que sobre el tema de la incapacitat transitòria, que també es veuen afectats els autònoms, crec que la gestió de vostè ha estat perfecta i ajudarà moltíssim un col·lectiu que moltíssimes vegades la mateixa Administració no se'n recorda, d'ells.

Dit això, honorable síndic, no em voldria allargar més, felicitar-lo a vostè i tots els seus companys que avui estan aquí entre nosaltres.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. A continuació, i en representació del Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Magda Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. Saludar l'honorable síndic i el seu equip; un any més voldríem felicitar-los, com ha fet la diputada que ha parlat anteriorment, per la seva tasca: al senyor Anton Cañellas, honorable síndic, el seu adjunt, el senyor Bartlett, la senyora Abella, el senyor Bover i tot l'equip. Creiem que aquest informe és positiu, creiem que la societat necessita aquest tipus d'actuacions; valorem també, senyor síndic, com s'ha fet tot el tema de la configuració de les queixes, és a dir, tota la distribució, la divisió que vostè ha fet, els seus apartats, el que són suggeriments i el que són actuacions d'ofici i el que és la consulta diària.

Creiem que algunes actuacions d'ofici –i ara m'hi referiré molt breument– han sigut realment d'immensa sensibilitat popular, a què vostè, sense que ningú li ho demanés, s'ha referit. Per tant, si cal felicitar-los en la seva actuació quan són els mateixos ciutadans afectats que han anat a veure'ls, creiem que també és de justícia felicitar-los molt especialment per aquelles coses que vostè s'ha assabentat que estaven passant a la societat i que hi han intervingut i han volgut saber què passava.

Creiem, per tant, que la sistematització de l'Informe és molt aclaridora, i volem també, doncs, un any més felicitar-lo i seguir endavant amb aquesta tasca. Hi ha alguns dels punts reiteratius de cada any, que vostè en fa menció, que nosaltres li agraiem que faci aquesta menció, perquè bé que en alguns vostè considera que hem anat endavant, n'hi ha d'altres que malgrat que no són en aquests moments problemes greus de la nostra societat, sí que entenem, en canvi, que no es poden oblidar, com és el cas de la xenofòbia, el cas dels estrangers, dels immigrants..., vostè en fa menció, vostè parla només de petits brots de racisme, però crec que és important que vostè mencioni i digui que això pot anar a més. Jo li volia fer també un especial èmfasi, i començar per aquí, però com que hi ha hagut dos punts que realment jo m'hi volia referir de la mateixa manera que ho ha fet la senyora Montserrat, però, realment, voldria insistir-hi en primer lloc i felicitar-lo també molt especialment per l'informe

que vostè ha fet de l'Any de la Tolerància. Crec que val la pena recordar a la població que som a l'Any de la Tolerància i que, segurament, si la gent practiquéssim això tan maco que és la tolerància, moltes de les queixes fins i tot que vostè té i els problemes de l'actual societat no hi serien. I en aquest camp, evidentment, això lliga molt, la tolerància, amb els que són diferents a la societat, amb els que han vingut de fora, amb els que tenen altres costums, i, per tant, aquest informe que vostè l'any passat va fer sobre l'impacte de mesures econòmiques i que també va fer..., no, l'impacte sobre l'estat del benestar, que vostè també va fer amb el Manifest de Lillehammer..., creiem que..., l'incitaria jo que cada any tingués una qüestió d'aquestes, perquè crec que és interessant i alligador per a tots nosaltres.

Vostè un dels punts reiteratius a què feia menció, i que jo cada any li'n parlo, és el tema de l'objecció de consciència. Diu que millora, jo crec que segurament potser té raó, però com que cada vegada hi ha més joves que ho demanen, jo crec que encara hauria de millorar, i vostè, la seva recomanació, el seu suggeriment, les seves converses amb el Defensor del Poble, que es canviï el que no sigui una prestació substitutòria, crec que això és fonamental i que els joves, realment, li ho agrairien. I també vostè fa menció –com fa cada any– que creu que el temps de prestació, sigui substitutòria o no, hauria de ser, en tot cas, el mateix temps que el servei militar; això ho hauríem de recordar perquè, vostè ho ha dit cada any, ho deia també el seu antecessor, però crec que és important.

Miri, hi ha dues o tres qüestions que a mi, com cada any, em criden l'atenció –i no voldria pas allargar-me, malgrat la tolerància que ja practica el president d'aquesta Comissió i que, per tant, ho permetria–, i és el tema del català, eh?, tema en el qual sóc sensible molt especialment i també hi és molt sensible el meu Grup. Vostè diu –i crec que aquest és un triomf de la nostra societat– que aquest any ja no ha tingut queixes en el tema de la immersió lingüística. Doncs, l'any passat, vostè recordarà altres anys que hi havia queixes en aquest aspecte per part de ciutadans que creien que no eren prou lliures en el tema de la llengua. Jo crec que això és molt important, després que el Tribunal Constitucional s'ha pronunciat per la constitucionalitat de la Llei de normalització i del tema de la immersió lingüística a l'ensenyament, que vostè ens digui que *cap* ciutadà se li ha queixat. Per tant, crec que això és important, i en canvi vostè sí que planteja en el seu Informe temes del català, al contrari, de gent que creu que encara no és prou lliure d'utilitzar el català en tots els àmbits de la nostra societat, i especialment en l'àmbit de l'Administració perifèrica de l'Estat, de la justícia..., no cal dir que vostè fa menció d'això.

Hi ha un punt que crec també que la seva sensibilitat quant a actuacions d'ofici va ser important, que és el tema d'una suposada..., o una notícia que a vostè el va alarmar i a mi també, perquè també vaig actuar en aquest tema fent una pregunta oral, de la manera que jo ho podia fer, al conseller de Justícia, de la supressió de determinats cursos de català a les presons. Crec que això és important, perquè una manera

important de reinserir-se a la nostra societat és parlar la llengua pròpia del país, i, per tant, en aquest sentit, també voldria encoratjar-lo a seguir tenint en compte aquesta qüestió.

El tema de presons i dipòsits municipals: jo també l'encoratjaria..., li vull preguntar també com veu vostè la situació penitenciària, en el sentit que vostè recomana, si més no, una nova presó; vostè ens ve a dir, senyor síndic, quelcom en què estem totalment d'acord: quan ens diu que, bé, es va millorant, però que si no hi ha construcció de nous centres no podem realment millorar la situació dels interns. Aquest és un tema que es tracta sovint en aquest Parlament, i que, per tant, també desitjaria que vostè me'n parlés.

Crec que també el tema del dret d'asil i el recurs que va fer el defensor del Poble, la defensora, en aquell cas, de recurs d'inconstitucionalitat, és important, perquè creiem que es va restringir, d'alguna manera, el dret d'asil i que per això és important seguir endavant. La seva sensibilitat mediambiental, també... Però hi ha una qüestió que jo no voldria deixar de tractar, que és el tema de la justícia, perquè, evidentment, em toca de prop: vostè parla de la lentitud de la justícia, no diu res de nou, ho saben tots els ciutadans, però vostè tracta un punt que el síndic anterior va fer un informe especial, i que jo voldria tenir-hi especialment interès, que és el tema de les víctimes violentes de delictes violents de la justícia, no?, la desprotecció de la víctima. Se n'ha parlat cada any; aquest any vostè fa una recomanació, que jo crec que és molt important, que és l'adhesió de l'Estat espanyol al Conveni internacional europeu de víctimes de delictes violents. Com veu això, creu que és possible que aviat s'indemnitzi les víctimes de delictes violents? Perquè jo, personalment, crec..., i crec que està molt bé que s'indemnitzin les víctimes de delictes de terrorisme, però, per què no les altres víctimes?, quina diferència hi ha, de víctima. En aquest cas crec que és un dels punts on hi ha més injustícia, i que, per tant, quan veiem les víctimes absolutament desprotegides..., doncs, li ho voldríem demanar.

Quant al tema de l'ensenyament, també crec que la seva tasca i les seves gestions han estat importants. Deixi'm dir-li, quant a sensibilitat personal, una qüestió, que és el tema a què vostè ha fet menció; m'ha emocionat realment quan vostè ha dit que segurament –i ara se n'està parlant aquests dies– hi hauria solució als estudiants de la pre-inscripció universitària, i vostè ha recordat el nostre company mort, en Xavier Soto; jo li agraeixo aquest record, i li vull dir que personalment m'he emocionat de sentir-ho i que m'hauria agradat, evidentment, tenir-lo aquí al costat, amb nosaltres, i que pogués seguir insistint en aquests temes que tant el preocupaven a ell i que ens preocupaven a nosaltres.

Li ha preguntat la senyora Montserrat pel tema de les dones, jo tenia preparada exactament la mateixa pregunta, no la vull repetir, però no deixar de dir que és una qüestió que em preocupa, i sap que altres anys li he insistit en el tema del PIRMI i altres qüestions, si realment hi havia més dones que li denunciaven això, que no cobraven les pensions..., com veu vostè aquesta qüestió.

Jo crec també –i finalment per acabar, senyor síndic–..., li voldria també recordar un punt important, que vostè en fa menció i que ha sigut un punt important del treball del meu Grup parlamentari en aquest període de sessions i sempre, i també al llarg de la meua vida professional: vostè fa record que l'any 1994 va ser l'Any Internacional de la Família, designat per Nacions Unides, i vostè fa menció i diu –ja ho deia altres anys, però d'una manera molt clara– que creu que no es tenen en compte, per la legislació, les parelles de fet, que creu que realment això és «anacrònic», diu vostè exactament la paraula, i que aquesta desprotecció jurídica social i no regular les esmentades situacions és quelcom que vostè ve a dir que no hi està d'acord i que creu que farà gestions per regular-ho, creu també que tant s'està estudiant per la Conselleria, és a dir, pel conseller de Justícia de la Generalitat de Catalunya com pel Ministeri aquesta desprotecció, sobretot casos tan punyents que han sortit a l'opinió pública, com el cas de vídues de cinquanta anys de convivència, que han quedat sense cap protecció social. Jo també voldria encoratjar-lo a seguir en aquest sentit, a veure si l'any que ve, en el proper informe, ja no hem de tornar a parlar d'aquestes qüestions. I, en tot cas, finalment per dir-li que esperem que l'Any de la Tolerància sigui realment quelcom important a la nostra societat, i, en tot cas, felicitar-lo per aquesta tasca, perquè es deia aquests dies a l'opinió pública que hi havia un cert desprestigi del Defensor del Pueblo, perquè realment la gent més necessitada –i vostè així m'ho va reconèixer l'any passat– o la gent més desprotegida ni tan sols coneixia les institucions, aquest tipus d'institucions a les quals podien recórrer. Jo crec que les seves actuacions d'ofici, els seus suggeriments poden, a poc a poc, ajudar a acabar amb aquesta situació d'injustícia i a crear una societat que sigui una mica millor per a tots i, com vostè diu en les seves darreres paraules, on no hi hagi cap tipus de diferència de drets, a la societat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. La intervenció següent, en representació del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. En primer lloc, igual que els meus companys, agrair i felicitar la intervenció que s'ha produït per part del síndic de Greuges, així com tot el seu equip, ja que és segur que ha estat possible tot aquest Informe ampli gràcies al treball conjunt de tots ells. Informe que any rere any es va produint i que ens sembla sempre molt interessant. I d'això voldríem també fer-ne una pregunta, perquè, de vegades, fruit de la periodicitat que ja sabem tots que es va produint, doncs, es donen per establerts alguns elements que presenten un esforç anual. I nosaltres voldríem preguntar: fruit d'aquests treballs que s'han anat fent aquests anys, fruit de l'estudi que s'ha fet dels anys anteriors a l'actual síndic de Greuges, una mica, amb aquesta perspectiva de temps que vostè pot tenir, i des del l'observatori privilegiat que té el síndic de Greuges de la societat, en quins elements creu vostè que estem realment progressant a nivell de societat, en quins elements creu

que estem estabilitzats i en quins creu que s'ha produït un lleuger endarreriment? Això, lògicament, dóna per a molt, no?, una resposta a aquesta pregunta, però sí que li demanaria que en síntesi, doncs, ens digués cap a on veu la punta de llança, cap a on veu que no avancem, en definitiva, no?

I també, dintre de l'estructura, ja he dit que em sembla molt ben estructurat aquest Informe, però si observem el tipus de queixes i les procedències de les queixes veiem que, d'alguna manera, les procedències són inversament proporcionals al lloc on s'ubica el síndic. És a dir, he pogut llegir en el resum d'actuacions que el 82,54% de les queixes procedeixen de les comarques barcelonines; un 8,10% de les comarques gironines; un 7,30% de les tarragonines, i un 2,06 de Lleida. És a dir, com més lluny estan els habitants, els ciutadans del lloc on físicament està ubicat el síndic, doncs menys queixes es fan. Aleshores, això, vostès, com ho contempen? Creuen que és degut a unes circumstàncies determinades i vinculades també a la densitat de població, que és un altre criteri, evidentment, que juga en la procedència de les queixes? O creuen també que hi ha algun element de mancança, de promoció, de donar a conèixer la figura del Síndic de Greuges a tot el territori de manera homogènia i, per tant, posant èmfasi en una campanya de promoció d'aquesta figura en les comarques on la informació pot haver estat menor a l'habitual o en el lloc on està ubicada físicament.

Hi ha moltes coses que ens semblen importants d'aquest Informe i moltes preguntes a fer, lògicament, per la seva extensió, però nosaltres voldríem també parlar una mica d'un comentari que vostè fa sobre la reforma laboral en el mateix Informe. Vostè parla, quan diu –i ho ha repetit aquí– de la importància de la reforma laboral, que, sens dubte i quantitativament això es pot valorar, doncs, s'ha produït un increment de llocs de feina. Però, com deia, en l'Informe –i nosaltres voldríem posar l'èmfasi aquí– també deixa el dubte sobre si aquí es produeix un increment de la precarietat o no de les feines que s'estan aconseguint; nosaltres voldríem saber quina és la seva opinió, una mica més en profunditat sobre la possible precarització de la vida laboral global, donada aquesta reforma laboral, perquè aquesta precarietat, sens dubte, si es produeix, afecta molts altres indrets, moltes altres vessants socials. És a dir, uns contractes de tipus temporal porten molts problemes a l'hora d'aconseguir un pis. Vostè també ha parlat de la problemàtica dels pisos que encara no està resolta i que, d'altra banda, doncs, continua essent molt difícil de solucionar per part dels més joves, de les capes més joves de la societat, i, per tant, voldríem que es poguessin establir aquestes vinculacions entre la precarització del mercat laboral, si és que vostè considera que s'està tendint cap aquí, i a tots els efectes secundaris però no per això menys importants que es produeixen sobre el global de la vida d'una persona.

Ens sembla molt important i d'especial agraïment la reflexió que fa en el llibre segon sobre la tolerància. I aquí també voldríem intervenir-hi i també voldríem, doncs, aprofundir una mica en aquesta reflexió, ja que la tolerància és

un concepte molt polièdric en què intervenen molts factors i en què pensem que s'han de tenir en compte molts elements. I sens dubte, doncs, en una explicació posterior es podrien completar tots aquells elements de la tolerància que fan..., que són necessaris que es compleixin com a requisit previ per poder tenir una societat tolerant, no?

I entre els elements que nosaltres pensem que hi juguen un paper important, i voldríem conèixer la seva opinió, hi han els factors d'urbanisme. Sens dubte, doncs, la creació de barris marginals, la qualitat de vida d'aquests barris, la possibilitat o dificultat del transport públic amb tot el que això comporta de poca permeabilitat de les persones que s'ubiquen en un o altre barri en relació amb la resta de la societat intervé en el que hi pugui haver, doncs, una confluència de diferents accents, de diferents tendències de la societat i, per tant, produeix un cert enquistament que pot produir problemes de tolerància. I per tant, voldríem que valorés la importància de l'urbanisme, la importància del transport conjuntament amb la importància de comportaments solidaris i els que vostè ja ha mencionat de pressió policial, explotació laboral, etcètera, en els temes de tolerància.

Per anar acabant i de manera molt breu, voldria fer dos apunts molt concrets; un referent als temes ambientals i els altres en la situació de la PSS i dels insubmisos. En relació amb els temes ambientals, ja mencionats aquí també, nosaltres voldríem saber com està l'estat d'aplicació d'un precepte que s'aplica implícitament i de manera reconeguda pel mateix Govern de la Generalitat, del concepte «qui contamina paga». És a dir, diferents vegades es produeixen debats en què no se sap ben bé com s'ha d'aplicar aquest concepte ja que, per exemple, davant de la contaminació d'una empresa, per exemple, en un riu, doncs, hi ha dues maneres d'actuar en relació amb l'empresa contaminant, que seria o bé posar-li una multa perquè ha contaminat, és a dir, aplicant el concepte —diguem— pur i lineal de «qui contamina paga»; però sovint també s'intervé en unes actuacions a mig, llarg termini, que el que facin és substituir els processos que són contaminants d'aquesta contaminació. I per tant, hi ha una lectura més oberta d'aquest precepte, i per tant, en la suma d'aquests dos elements que formen part del mateix concepte, ens agradaria saber quines són les tendències, com veuen vostès realment l'aplicació d'aquest concepte.

I d'altra banda, en relació amb tot el que fa referència a la prestació social substitutòria, que estarem totalment d'acord que canviés el seu nom per «prestació social alternativa», i amb el paper dels insubmisos, voldríem saber, doncs, la seva opinió, donat que continua no estant exempta de discriminació, des del punt de vista d'Esquerra Republicana de Catalunya, la prestació social —ara— substitutòria. I també voldríem posar èmfasi en el que fa referència al tracte dels insubmisos, que més que declaracions de consciència són valorats com elements contraculturals i que són castigats per estar al marge de la llei, no? Una mica, tot i que òbviament de la lectura de l'informe se'n treuen múltiples preguntes o possibles preguntes, doncs, posaríem en aquests punts l'èmfasi de la nostra intervenció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. I en representació del Grup Socialista, el Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president.

Honorable senyor síndic, senyores i senyors diputats, el nostre Grup és evident que aprofitarà avui aquesta sessió de la Comissió no tant per fer una valoració global sobre les reflexions generals que ha fet el senyor síndic i que fa el seu Informe, sobre la tolerància o sobre la reforma laboral o diferents aspectes que des del nostre Grup considerem interessants, que també des de la Sindicatura es reflexioni sobre les qüestions que en aquests moments preocupen la nostra societat, sinó fonamentalment en aquells aspectes que des del nostre punt de vista hi pot haver aclariment, en algun cas alguna pregunta, i fins i tot alguna omisió.

Voldríem seguir una mica el fil del que ha estat la seva intervenció i també el desenvolupament de l'Informe, i començaríem, en primer lloc, per un aspecte que fa referència a les seves reflexions sobre els immigrants estrangers. En el seu Informe hi han reflexions importants sobre el reagrupament familiar, sobre el que és el contingent anual que fixa l'Administració; també es diu que ha disminuït substancialment el nombre de queixes rebudes i que s'ha notat un millorament quant al funcionament dels òrgans de l'Estat encarregats de tramitar les peticions de permisos de treball i de residència. De totes maneres, nosaltres, el que hem observat des del punt de vista del nostre Grup, és una omisió en tant que, precisament, en aquest any ja s'ha posat en marxa el Pla interdepartamental de la Generalitat; hi va haver una voluntat política per part del Govern de la Generalitat de posar en marxa un pla que precisament integrés totes les polítiques que té el Govern de la Generalitat al voltant de polítiques d'integració i immigració, i voldríem conèixer, en primer lloc, quina és la valoració que vostè fa d'aquest Pla que en aquests moments és evident que ja es pot començar a conèixer algun dels seus resultats.

El segon aspecte faria referència a aspectes d'ordenació del territori; respecte el medi ambient se n'ha parlat per part d'alguns portaveus. Nosaltres també voldríem conèixer la seva opinió sobre alguns aspectes; nosaltres hem observat que hi han moltes queixes dels ciutadans al voltant d'activitats classificades i aspectes d'aquest tipus; en canvi, sobre altres aspectes mediambientals, que sens dubte preocupen molt els ciutadans, respecte a paratges naturals, a les qüestions d'ordenació del litoral, de les costes, etcètera, no hem notat en l'Informe que hi hagin queixes i, per tant, voldríem conèixer quina és la seva opinió des d'aquest punt de vista de la preocupació que sens dubte tenen els ciutadans d'aquest país.

La segona qüestió faria referència a un aspecte molt important, que vostè destaca en el seu Informe, que fa referència al dret a l'habitatge. No hi ha dubte que en una situació com ha estat els dos darrers anys de crisi econòmica molts ciutadans han patit aquesta situació i, per tant, el dret a l'ha-

bitatge que fins i tot és un dret des del punt de vista estrictament constitucional, ja que es troba a la Constitució. Nosaltres sobre aquesta qüestió voldríem conèixer dues qüestions. La primera, tot el que fa referència a la política de les administracions respecte a patologies estructurals, que no hi ha dubte que hi ha hagut des de part de l'Administració local i de la Generalitat iniciatives importants en aquest sentit; el que voldríem conèixer és des del seu punt de vista com es troben, precisament, les ajudes i realment si s'ha estat prou diligent a l'hora de donar aquestes ajudes. I en segon lloc, respecte als habitatges de protecció social en el sentit més ampli, si des del seu punt de vista també, per part del Govern de la Generalitat fonamentalment, que és qui té les competències prioritàries en aquest sentit a Catalunya, hi ha hagut una política decidida, que afecta evidentment molts ciutadans.

El tercer bloc faria referència a l'aspecte de la sanitat. Jo crec que en aquest sentit les seves reflexions són molt detallades i molt importants; en tot cas, sí que voldríem un aclariment. Vostè en un moment determinat, en el seu Informe, ens parla de les llistes d'espera pel que fa referència a les intervencions quirúrgiques i voldríem conèixer quina ha estat la resposta que s'ha donat per part del Departament de Sanitat a aquesta preocupació que té el Síndic i que, des del nostre punt de vista, a nosaltres, evidentment, ens preocupa. Ja no parlem tant de les llistes d'espera a l'atenció primària, que era una reflexió que es feia en els anteriors informes, sinó a un pas més que en aquests moments, sens dubte, és el que preocupa els ciutadans.

El quart aspecte faria referència al bloc de serveis socials. Jo crec que en general el nostre Grup està molt d'acord amb les reflexions que vostè ha fet al voltant de la situació de la tercera edat i de les residències, però de totes maneres voldríem parlar de dues qüestions. Una primera, com a bastament es coneix, hi ha hagut alguns problemes que des del nostre punt de vista han estat molt greus en algunes residències per a les persones grans; fonamentalment estem parlant d'alguna residència privada. Aleshores el que voldríem conèixer és si vostè, cosa que no hem vist en l'Informe, ha fet alguna actuació d'ofici al voltant d'aquestes qüestions perquè, sens dubte, és una qüestió de molta preocupació.

I en segon lloc una altra qüestió que a nosaltres ens preocupa: vostès, quan parlen de les diferents queixes que hi ha hagut en el bloc de serveis socials, que, per nosaltres, seria serveis socials, habitatge, treball i pensions, fins i tot justícia, hem vist que és un bloc molt important, suma més del 20% del que serien aquestes queixes, que afecten evidentment la qualitat de vida dels ciutadans i en el seu Informe no hi ha dubte que hi ha una reflexió sobre això; és evident que és un dels reptes més importants que en aquests moments té la nostra societat al voltant d'aquesta qüestió i que pot posar en dubte el que serien els drets socials assolits per col·lectius importants de treballadors i treballadores no ja només de Catalunya, sinó de tot l'Estat al voltant d'aquestes qüestions.

Estem d'acord que s'han de buscar sens dubte mètodes i fórmules que ajudin al manteniment, precisament, d'aquests drets adquirits. Però el que voldríem conèixer precisament en un moment que aquestes qüestions estan una mica posades en qüestió és si, precisament, per millorar la rendibilitat de tots aquests aspectes que afecten els drets socials, es podrien assolir millors resultats si, precisament, es treballés més coordinadament des del punt de vista de tots els departaments i de totes les administracions que incideixen en aquest factor, i després..., sinó que també hi podria haver, des del nostre punt de vista, més recursos intermedis per avançar en el procés de la reinserció. Nosaltres creiem que aquest segurament seria un aspecte important i que voldríem conèixer la seva opinió.

Respecte a una altra qüestió que afecta els serveis socials i que nosaltres valorem molt positivament que vostès ho tractin globalment, respecte a tota la qüestió dels menors. Ja sap que per part del Grup Socialista sempre hem reivindicat que es tractés globalment tota aquesta qüestió, no tant en compartiments. Hi ha una qüestió que vostès plantegen: la necessitat que hi hagués una llei que coordinés tot això. Precisament en aquests moments el Parlament de Catalunya ha entrat una llei sobre aquesta qüestió, sobre l'atenció i la protecció de la infància. Voldríem conèixer una mica la seva opinió al voltant d'aquesta Llei, que sens dubte marcarà aquest camí.

I després també l'opinió en un aspecte més concret, i és el que fa referència al seu Informe sobre els temes relacionats amb la infància, que estan molt explicitats als mitjans de comunicació; fonamentalment a televisió hi ha hagut alguna queixa i alguna denúncia per un col·lectiu de mestres i educadors relacionats amb una televisió pública de Catalunya; i també amb les figures de mediació que precisament s'inclouen en aquesta Llei; és a dir, al voltant dels drets dels menors figures de mediació que ajudin en aquest sentit en les relacions amb l'Administració i per defensar aquests drets. I finalment, respecte als drets dels menors, no hi ha dubte que nosaltres voldríem que precisament en aquest any que comencem una reivindicació, que ja no és una reivindicació sinó que va ser una proposta que vam fer precisament i vam modificar la Llei del Síndic de Greuges, és que finalment es creés precisament aquesta figura que és la de l'adjunt al síndic de menors.

Finalment, el darrer aspecte faria referència a la qüestió de justícia. En el seu Informe es dona una importància als centres penitenciaris. Hem pogut llegir atentament que les seves visites, que havia començat l'any anterior han continuat amb molta intensitat en molts centres. Fins i tot en alguns centres s'han repetit per veure si realment les qüestions que vostè havia plantejat a la Conselleria s'havien complert.

Aquí nosaltres voldríem fer fonamentalment..., o voldríem plantejar dues qüestions. Una fa referència a la massificació dels centres penitenciaris a Catalunya, que vostè ho diu clarament en el seu Informe. I, finalment, vostè parla de la necessitat d'un nou centre penitenciari. La pregunta aniria si realment, tenint en compte precisament aquesta situació

de massificació, vostès creuen que n'hi ha prou amb un sol centre penitenciari, perquè, evidentment, ja ho avancem, com ha estat la posició des de fa molt de temps del Grup Socialista, creiem que amb un sol centre penitenciari no es pot resoldre la problemàtica penitenciària que en aquests moments hi ha a Catalunya.

I, finalment, la darrera qüestió seria al voltant del treball penitenciari. També hem observat que en l'Informe vostès han fet visites importants a tots els centres penitenciaris i als tallers que hi ha, i voldríem conèixer també la seva opinió sobre aquesta qüestió, perquè nosaltres creiem que, a diferència de fa cinc anys, quan es va crear precisament el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, que esperàvem que realment tingués un paper molt més important que el que en aquests moments està tenint, si vostè creu que realment aquest centre compleix l'objectiu per al que va ser creat; perquè no hi ha dubte que un dels aspectes més importants per a la reinserció de les persones que estan internes a les presons és al voltant del treball penitenciari.

Res més, senyor president. El nostre Grup és evident que vol acabar valorant molt positivament aquest Informe, i, no hi ha dubte que molt aviat, quan aquest Informe sigui plantejat al Ple, nosaltres, a partir, precisament, dels aclariments i de les preguntes que hem fet, acabarem de fer-ne una valoració més global.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Finalment, i en representació del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Carles Viñas.

El Sr. VIÑAS: Gràcies, senyor president. En primer lloc, també, com ha fet la majoria de companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, doncs agrair d'una manera molt especial la compareixença del senyor síndic, amb la presentació del seu Informe, així com al síndic adjunt, senyor Bartlett, i a tot el seu equip de col·laboradors, que ha fet possible la presentació d'aquest Informe. Informe que el meu Grup, doncs, valora també molt positivament per una sèrie de motius que aniré exposant.

Jo diria que no és que hi hagin hagut grans innovacions; aquesta tònica es va ja començar, jo diria, en el curs passat. La distribució que ha fet en tretze apartats, els nou primers, que ja eren típics, la inclusió del desè, quant a l'afegitó que hi va posar de la consulta diària, que penso jo que ha estat molt important. I per mi també és molt important la secció onzena, que recull les recomanacions i els suggeriments de caràcter general que formula generalment el síndic quan hi ha un requeriment.

De totes maneres, ell diu en el seu Informe, i ens ha dit avui aquí, que aquests capítols 11 i 12, que potser poden semblar exhaustius o molt extensos, jo diria que sí, certament és extens i és exhaustiu, però precisament el que vull ressaltar és que és exhaustiu, i que, després de llegir-lo detingudament, et dona una idea exacta, vull dir molt completa, del que és tota la problemàtica del que passa, de les queixes que van dirigides a l'honorable síndic. Parla ell, doncs, dels termes de recomanació, dels termes de suggeri-

ment, etcètera. Jo diria que els afectats que van sempre a raure a les queixes al Síndic, d'aquesta manera s'han aproximat molt més a la temàtica que s'hi tracta, a través d'aquests capítols 11 i 12, i, fins i tot, se li proposen conclusions. Això és una de les coses que jo penso que hem de valorar més positivament.

Evidentment, després hi ha la segona part del llibre, que el dedica precisament a les conclusions, i la tercera part del llibre, que agrupa tot un seguit d'annexos, que bàsicament és la informació estadística que tots tenim al final. Dintre d'aquest punt, jo diria dues coses que m'han semblat molt importants. Una d'elles és que, precisament, aquest any hi ha hagut més d'un 70% de casos resolts per part del Síndic, això em sembla que és molt positiu. I una altra cosa que jo també titllaria de molt positiva, d'immensament positiva, per mi i pel nostre Grup, és el fet que no hi hagi hagut cap queixa sobre l'ús del català, de la immersió del català a les escoles. Això per mi és d'una capital importància.

Quant al llibre segon, el que fa referència a la filosofia del que representa tota la concepció que té el síndic del seu departament, és el que aquest any fa sobre la tolerància; en parlaré més endavant perquè, abans de passar a aquest punt, m'agradaria ressaltar, precisament, una part o un apartat que, precisament, exemplifica aquesta filosofia. I és una filosofia amb la qual coincidim plenament el nostre Grup, que és aquesta sensibilització especial que té tot l'equip del Síndic, i concretament l'honorable síndic, sobre els desvalguts, els marginats, els malalts, els infants, els vells, etcètera, tota aquella gent que el nostre president recorda moltes vegades que és aquella gent que amb el progrés, a vegades, va quedant endarrere. Evidentment, una de les nostres preocupacions és per aquesta gent, i un dels que formen el nucli més important és el dels immigrants, precisament, sobretot el que són immigrants estrangers, tot el que fa referència a l'agrupació familiar d'aquest col·lectiu d'immigrants, que, últimament això, doncs, sembla que comença a anar per vies de resolució. La Declaració universal dels drets humans i els tractats i acords internacionals, doncs, en què l'Estat espanyol també ha pres part han ajudat també cap a aquesta resolució.

He de ressaltar també l'esment especial que fa dels departaments de la Generalitat de Catalunya, en el marc del Pla internacional d'immigració, que fan un esforç considerable per aconseguir integrar aquest col·lectiu, i faig servir paraules textuais, diu: «Aquestes mesures s'han concretat fins ara en la signatura de convenis del Departament de Benestar Social amb organitzacions no governamentals per promoure punts d'acolliment, informació i assessorament als treballadors estrangers que arriben a Catalunya. El Departament de Treball fomenta la participació de treballadors estrangers en els cursos de formació ocupacional per augmentar les seves possibilitats en el mercat de treball. En relació amb la possibilitat d'accedir a un habitatge promogut per la Generalitat, gairebé sempre en les diverses adjudicacions efectuades s'ha inclòs famílies d'origen estranger.» Això em fa l'efecte que és una cosa que nosaltres ens n'hem de congratular, i això ho he volgut expressar en aquests moments.

Passo lleugerament a parlar del llibre segon, que ell anomena «Una reflexió sobre l'Any Internacional de la Tolerància», perquè lliga amb tot el que he estat dient fins ara, i potser seré més breu que els meus companys, però jo demanaria al senyor president que després em permetés, com altres anys, de la seva benevolència que els dos companys Campuzano i Descals, que normalment tenen unes preguntes molt concretes a fer, que després les puguin fer.

Quant a la tolerància, jo voldria també ressaltar que generalment va començar a aparèixer quan, degut al final de la guerra freda, etcètera, comencen a venir conflictes ètnics i desintegració d'estats —això ho hem estat vivint—, i aquestes perilloses tendències han ocasionat un augment del nombre de refugiats i desplaçats per aquest conflicte; llavors això és una de les coses que fa que nosaltres ens hàgim de marcar com a cosa prioritària aquest afany per la tolerància, que és la que fa que, en definitiva, les persones puguem ser plenament responsables i poder dir que acceptem i que tirem endavant tot el que fa referència als drets humans. Torno a dir unes paraules textuais. Diu: «Una realitat amb símptomes de creixent intolerància no ens ha de fer caure en el pessimisme i l'apatia, ben al contrari, és una exigència ètica que hi reaccionem i ens hi enfrontem amb la força de la raó i de les pròpies conviccions.» És evident, senyor síndic, que en això tindrà tot el nostre recolzament, tot el recolzament del meu Grup, i penso que el recolzament de tots els grups de la cambra, perquè així ho hem vingut especificant fins ara. I, doncs, recalcar, com recalca vostè, el conscienciament de la població, fer possible la participació de les institucions culturals, governamentals i no governamentals, com de les agències del sistema de les Nacions Unides, promoure la tolerància a través de l'educació i reforçar la comunicació i la llibertat d'expressió; em fa l'efecte que això són els punts clau que han de fer realitat aquest Any Internacional de la Tolerància, que vostè molt bé ha recollit en aquest segon llibre.

Jo no diria res més, simplement demanaria al senyor president que cedís la paraula al senyor Campuzano i al senyor Descals.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Viñas. Com vostè ha dit, i com en anys anteriors, no és només una concessió d'aquesta presidència, sinó que és un plaer cedir la paraula als senyors Campuzano i Descals. Té la paraula el senyor Campuzano.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, gràcies, senyor president. Tal com anunciava el nostre portaveu, el senyor Viñas, aprofundiré sobre dos conceptes. Un primer, el senyor Viñas n'ha fet especial menció en la seva intervenció i la resta de portaveus també. Però a mi m'agradaria plantejar-li una qüestió concreta. En relació amb les qüestions relacionades amb la immigració, vostè, en el conjunt d'àrees que divideixen el seu Informe, en totes i en cadascuna d'elles sempre apareixen problemes relacionats amb els immigrants. Una de les conclusions que apunta el Pla interdepartamental de la Generalitat és la necessitat de modificar l'actual Llei d'es-

trangeria, una llei que, al nostre entendre, perpetua situacions de marginació per part de ciutadans provinents de països de l'anomenat Tercer Món. I, a més a més, en aquests moments s'acaben de posar en marxa el que són els acords de Schengen que segurament també implicaran la modificació del marc de l'actual Llei d'estrangeria. Ens podem trobar, per tant, que una normativa avui vigent que no facilita la integració potser es vegi agreujada pel que suposa l'acord de Schengen, que, en opinió de nombrosos experts, pot limitar encara molt més la capacitat de les administracions d'aplicar normatives més flexibles que evitin la marginació. Ens agradaria saber, per tant, l'opinió del síndic al voltant de la necessitat o no de modificar la Llei d'estrangeria i, a més a més, la seva relació amb els acords de Schengen.

I, segona qüestió, i també altres diputats d'altres grups hi han fet referència, em voldria referir a tot allò relacionat amb el servei militar i l'objecció de consciència. Nosaltres fem una valoració molt positiva del que són les propostes que vostès han efectuat. Coincidim amb elles, en la seva immensa majoria; això sí, ens agradaria reclamar-li que se'n pogués fer un seguiment, d'aquestes recomanacions traslladades al Defensor del Poble, per tal que aquestes propostes no es quedessin només en una simple recomanació per part de la Sindicatura des de Catalunya, sinó com podem ser capaços d'articular moltes de les reformes que vostès apunten. Crec que hem de fer una especial menció a un fet important, que és la necessitat de desenvolupar la previsió constitucional, en relació amb el desenvolupament de la llei del servei civil. Ens sembla que aquesta és una possibilitat en aquests moments no utilitzada, que obre moltíssimes vies de col·laboració entre el que és el món de les organitzacions no governamentals i el món del voluntariat. Ara bé, a nosaltres el que ens ha sobtat o, en tot cas, segurament no compartim, és la valoració positiva que es fa del reglament del servei militar, i per dues raons. Hi ha un primer reglament del servei militar de l'any 93, que estableix un quadre mèdic d'exclusions, i hi ha un segon reglament que desenvolupa altres apartats del servei militar, que dibuixa un segon quadre mèdic d'exclusions; entre un i l'altre hi ha diferències prou substancials —prou substancials— que ens fan pensar que s'han pogut produir situacions de discriminació objectiva de joves que, en el cas que se'ls hagués aplicat el primer quadre d'exclusions haurien hagut de fer el servei militar i que, en el cas que se'ls hagués aplicat el segon quadre d'exclusions, no l'haurien hagut de fer. Ens agradaria que el Síndic, al voltant del que és el quadre mèdic d'exclusions referenciat en aquests reglaments, se'ls estudiés. Nosaltres ja hem fet arribar aquesta mateixa petició al Col·legi de Metges de Barcelona i a l'Associació d'Estudiants de Ciències de la Salut, i aquestes dues entitats aporten alguns elements que haurien d'obligar a una reflexió al voltant d'aquest quadre mèdic d'exclusions, i especialment amb referència a una qüestió que afecta molts joves, o un nombre important de joves que fan el servei militar, que són les malalties de tipus psíquic. Ens sembla que aquí sí que caldrà fer un esforç des de l'Administració per tal de treballar al voltant d'aquesta qüestió,

perquè al voltant dels suïcidis, al voltant dels suïcidis al servei militar, avui encara és una problemàtica que es continua produint, i ens sembla que amb l'actual reglamentació, el reglament que desenvolupa el servei militar, aquesta qüestió no és contemplada.

Res més, i, com han dit la resta de diputats, agrair la seva presència i els seus suggeriments.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Campuzano. I per completar la intervenció del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, voldria saludar ben cordialment el senyor Cañellas i el senyor Bartlett i felicitar-los pel seu Informe. Crec que és molt clar, molt alligador, molt excel·lent, si és que pot ser molt excel·lent..., una bona tasca. I també moltes gràcies per les seves explicacions. Trobo que les conclusions són molt interessants i que reflecteixen ben bé els problemes més propers i personals dels ciutadans.

L'any passat, a l'hora de presentar el seu Informe, en l'àmbit de l'educació feien referència al projecte educatiu i al projecte lingüístic de cada centre com l'element essencial d'allò que el nou sistema educatiu proposa, és a dir, l'educació o l'ensenyament individualitzats dins d'un context social català. En el resum presentat en les seves conclusions de cultura i ensenyament i del que es desprèn de la seva intervenció, se'ns parla de la preocupació sobre la matriculació, sobre el règim de permanència als centres de formació professional, sobre els drets i deures dels alumnes, sobre la manca de places docents del període de zero a tres anys i sobre els drets lingüístics pel que fa a cultura, en l'aspecte cultural, a l'hora de relacionar-se amb l'Administració perifèrica de l'Estat, les adscripcions provisionals i altres temes.

Ara bé, a mi m'interessaria saber, concretament, si hi ha hagut alguna preocupació pel que fa, en primer lloc, a l'aplicació del projecte curricular als alumnes, a la classe i a la marxa del centre; en segon lloc, la redacció del projecte educatiu, que, en certa manera, suposa la constatació de la interrelació escola - societat, i finalment -que ja ho apuntava el senyor Viñas-, l'aplicació del projecte lingüístic i, per tant, entre altres aspectes, el de la immersió. Perquè, està clar, aquesta no-preocupació ens conduiria a tres aspectes que em semblen prou interessants de constatar: en primer lloc, que hi ha l'acceptació dels principis docents i metodològics del nou sistema educatiu, al marge d'aspectes materials i personals; en segon lloc, que el plantejament positiu d'una escola oberta i un sentit de l'educació compartit, i, per tant, que es constata un funcionament cada vegada més participatiu dels consells escolars, de les associacions de pares i de l'Administració local, i en tercer lloc, que la tensió pel fet lingüístic no és als centres educatius ni prové de l'aplicació de la Llei de normalització lingüística per part del Departament d'Ensenyament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Descals. Suposo que els senyors diputats i les senyores diputades són

conscients de l'autèntic devesall de qüestions i de demandes d'ampliació que s'han realitzat a l'honorable síndic; per tant, en aquests moments, com és habitual, també, en anys anteriors, suspendríem la sessió durant un període de trenta minuts..., de vint-i-cinc minuts, molt bé, perfecte -millor encara-, de vint-i-cinc minuts per tal que el síndic, l'adjunt i els seus col·laboradors i col·laboradores puguin agrupar les respostes a aquestes preguntes.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i tretze minuts i es reprèn a un quart de dues i cinc minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió.

Voldria agrair a l'honorable síndic, al seu adjunt i als seus col·laboradors i col·laboradores l'escrupolositat en el consum d'aquests trenta minuts -que han estat trenta-cinc, per tant...-, vint-i-cinc, perdó, que han estat utilitzant per preparar les respostes a les preguntes i demandes d'aclariment que han estat formulades pels diputats i diputades.

Per tant, doncs, sense més preàmbuls, té la paraula l'honorable síndic.

El Sr. SÍNDIC: Intentaré anar contestant una mica globalment tots els grups parlamentaris, totes les diputades i diputats que m'han preguntat; si alguna vegada no menciono algun nom d'algun diputat, no s'ho prenguin com un oblit, sinó, doncs, per agilitar una mica el debat.

Una de les primeres preguntes, que m'han fet tant la senyora Montserrat com la senyora Oranich -que no hi és-, era sobre el nombre de queixes per raó de sexe durant l'any 1994. De 1.711 queixes, unes 509 -és a dir, un 29,7%- les van realitzar dones; un 59,9 -871-, les han realitzat els homes, i un 19,34 -és a dir, 331- es van realitzar de forma col·lectiva o conjunta, el que fa que el nombre de dones que sol·liciten el PIRMI no és superior a d'altres persones..., o altres matrimonis o parelles i famílies que també manifesten això. O sigui, que no hi ha una -diguem-ne- clarificació sobre les dones. *(Pausa.)*

Hi ha hagut també dues preguntes, tant també de la senyora Montserrat -que m'ha dit que s'havia d'absentar, perquè tenia un problema mèdic- i també del senyor Portabella, que eren les queixes per origen de la població o comarca en la qual, doncs, es plantegen. A la intervenció -que jo ho volia dir, però que ho he suprimit de la meua intervenció primera- deia concretament: «Percentualment, la procedència territorial de les queixes des de Catalunya reproduceix de forma aproximada els percentatges de població, si bé amb una desviació a l'alça de les comarques de Barcelona i a la baixa de les comarques de Lleida, de tal manera que en el territori de Barcelona, en què viu el 76% de la població de Catalunya, s'han rebut el 83% de les queixes, i des de Lleida, amb el 6% de població, s'ha plantejat el 2% de les queixes; en el cas de Tarragona, on viuen el 9% dels ciutadans de Catalunya, s'ha rebut el 8% de les queixes, i de Girona, amb un 9% de la població, s'ha remès el 7% de les queixes.»

Això em fa creure a mi en un problema de què vaig parlar el dia que ens vam reunir amb el president de la Comis-

sió per preparar aquesta trobada d'avui: jo, en veure una mica aquesta situació, que ja no és d'aquest any, sinó d'anys consecutius, m'ha fet pensar –i era un dels temes que volia portar avui aquí, a aquesta Comissió– en la possibilitat que el Síndic es desplaçés a algun ajuntament d'aquestes comarques més llunyanes de Barcelona, un dia concret, en el qual es donés compte a través dels mitjans locals o de les comarques aquelles de la presència del Síndic. Per exemple, posem un exemple: el 15 d'abril seria, per exemple, a Mollerussa, i que poguessin acudir a un despatx que m'oferrís l'Ajuntament d'aquesta població, on pogués rebre els ciutadans d'aquella població o de comarques properes a aquella població. Amb això intentaríem veure si podem aproximar més els ciutadans que són lluny, que viuen lluny de Barcelona, a la institució, que ho veiessin més, perquè no hi ha cap mena de dubte que el coneixement físic de la institució i del mateix síndic és important i, per tant, entenem i comprenem que a la gent que viu lluny de Barcelona això els és més difícil. Per tant, era una de les coses, de les propostes que volia aportar avui, de poder provar –no sé si això pot tenir eficàcia o no–, d'intentar, doncs, aproximar-me a les comarques i fer-ho, doncs, no sé, cada mes o cada dos mesos, una visita a una comarca. I jo pensava, doncs, que fos l'Ajuntament que em pogués acollir i que em donés els mitjans, és a dir, el despatx per poder atendre les persones i que potser dies abans, doncs, recollissin una mica les persones que tenen un interès a ser rebudes, perquè no hi hagués una improvisació el dia mateix. *(Pausa.)*

Sobre la pregunta que m'ha fet el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que és l'opinió sobre la prestació substitutòria i el tractament dels insubmisos, la resposta passa per un desenvolupament del que diu la Constitució, com ja he dit i he remarcat, en relació amb el servei civil. Per mi el que és molt clar és que mantenir aquesta situació actual, i que això es resolgui a través de la solució..., per mi és molt clar que la solució no passa per la presó, però que indubtablement s'hauria de trobar alguna fórmula que fes que la Constitució desenvolupés..., la Constitució, com ja he remarcat, no?, i per mi, doncs, és molt clar que aquest és un tema obert i un tema que jo, doncs, penso plantejar a través del Defensor del Poble, perquè hi hagi aquest desenvolupament, si és possible, de la Constitució. *(Pausa.)*

També quant al tema del servei militar hi ha hagut, també, unes preguntes del senyor Campuzano, sobre..., jo, en la meua intervenció, apuntava que jo veia algunes millores del tractament en el servei militar i, per tant, doncs, ho volia assenyalar, però ell m'ha fet una observació: si els quadres d'exclusions mèdiques podrien produir alguna discriminació, sobretot dels tipus psíquics. Bé, això és un tema que estudiaré, senyor diputat; mirarem aquest quadre d'exclusions, davant dels problemes psíquics, si s'ha ampliat o ha disminuït i, per tant, en farem un estudi, i si veiéssim que vertaderament és discriminatori ho assenyalaríem.

Quant a aquests quadres d'exclusions davant de problemes psíquics, el que sí que li puc avançar és que algunes vegades en això hem rebut queixes de gent que està fent el

servei militar, que han vingut a la institució, que nosaltres hem vist molt clarament que tenien un problema psíquic, i que hem fet directament –perquè tenim, en aquest sentit, tenim unes relacions i estan ells disposats a ajudar en aquests casos– a les autoritats militars, és a dir, no ho hem passat a través del Defensor del Poble, sinó que hem actuat directament, i quan hem assenyalat aquestes situacions, que hem vist que hi havia xicots que estaven en una situació psíquica preocupant, ho hem dit i, immediatament, se'ls ha fet una revisió mèdica, i la majoria de les vegades era veritat que estaven en una situació psíquica deficient i, per tant, els han exclòs del servei militar. Per tant, en temes puntuals, doncs, no hi ha cap mena de dubte que hi hem pogut actuar, però en el que tenim nosaltres més interès, i per això volem veure..., estudiarem aquest quadre d'exclusions, doncs, nosaltres estudiarem que hi hagi una prevenció, és a dir, que no sigui necessari, doncs, trobar una solució després que s'hagi produït una incorporació que no seria o podria no ser correcta. *(Pausa.)*

La valoració que nosaltres en fem, del Pla interdepartamental, ja la vam fer a l'Informe del 93; en vam parlar llargament; vam fer una valoració molt positiva, però no tenim encara un nivell acceptable d'actuacions, si hi ha hagut problemes, perquè nosaltres creiem que veritablement el problema fonamental d'aquest Pla interdepartamental és la situació de la legalitat de l'immigrant, de les grans bosses que hi ha d'immigrants que s'han de recuperar i que moltes vegades les mesures que es pensen, i moltes són correctes, per part del Pla interdepartamental, es fa difícil la seva aplicació per la illegalitat d'aquest immigrant. Nosaltres això ho assenyalarem moltes vegades al llarg del nostre Informe, en molts temes concrets, sobre habitatge, per exemple, sobre contractes, etcètera, i sempre ens trobem amb aquesta situació de la illegalitat d'aquesta bossa, que encara és difícil, i que comprenem que serà difícil trobar-hi una solució, perquè aquesta bossa d'illegalitat a la qual hem de ser sensibles, però al mateix temps frena la possibilitat de *cupos*, de nous ciutadans que puguin venir al nostre país. Per tant, aquesta és una solució molt difícil i que nosaltres l'estudiem, la seguim de molt de la vora, però no ens hi pronunciem d'una manera molt contundent, perquè no veuríem quins drets defensem, si els d'uns o d'altres ciutadans. Per tant, intentem en cada cas concret trobar-hi una solució, i ens sembla que aquesta és també bastant la línia del Pla interdepartamental que ha plantejat la Generalitat. *(Pausa.)*

Sobre la Llei d'estrangeria, que ha plantejat també el senyor Campuzano, demanava –em semblava– si nosaltres havíem fet algunes propostes de modificació de la Llei d'estrangeria: nosaltres, com deia abans també en aquest cas dels immigrants, també nosaltres ho hem anat plantejant en cada un dels àmbits en els quals nosaltres ens hem mogut i ens hem trobat amb aquests immigrants. Per tant, nosaltres creiem que la Llei d'estrangeria s'ha d'interpretar d'acord amb la Constitució, i sobretot aquí a mi m'agradaria fer una reflexió important, que ja ho he dit en el meu Informe, en la Llei aquesta. *(Pausa.)* En la meua intervenció ja he parlat

que nosaltres aquesta normativa d'estrangeria s'hauria d'aplicar a través de la mateixa Constitució, i, per tant, dins de la Constitució, gràcies a l'article 10.2 de la Constitució –en fi, perquè vegin que sóc sensible a aquest tema: va ser un punt, un article de la Constitució que com a diputat vaig ser el primer que vaig plantejar-ho, que no vaig aconseguir que s'aprovés al Congrés de Diputats, però després es va aprovar al Senat–, doncs, aquest article 10.2 fa que, en el cas espanyol, la Constitució preveu el conveni aquest de què els he parlat abans en la meua intervenció, de protecció dels drets humans i de protecció de la família, i per tant hi ha la possibilitat..., i moltes vegades el jutge, si hi ha hagut un recurs, el jutge dóna la raó a l'immigrat, aplicant aquest article de la Constitució, interpretant que el pacte i el Conveni de drets humans de 1990 s'ha d'aplicar a Espanya. En aquest sentit, crec que en certa manera estem una mica més avançats que altres països de la Unió Europea, que a través dels acords de Schengen rebutgen aquesta entrada d'aquests ciutadans. Per tant, aquí moltes vegades els jutges no ho apliquen d'ofici, però indubtablement si hi ha algun recurs ho han d'aplicar, perquè el Tribunal Constitucional o el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ho marca. *(Pausa.)*

També tant el diputat senyor Portabella com pel Grup Socialista el senyor Abelló ens han preguntat si en els temes de medi ambient i les qüestions com els paratges naturals, l'ordenació de costes, si havíem detectat una major preocupació per part de..., si havíem rebut queixes. Nosaltres sobre aquests temes, tant de paratges naturals i costes, no tenim cap queixa. La causa que nosaltres creiem que no tenim aquestes queixes és que creiem que la persona individual és perjudicada directament i personalment per una activitat no tant de defensa del medi ambient, sinó en general de problemes concrets, i, per tant, aquesta situació més àmplia són més aviat les ONG, els grups o associacions, més àmplies. Nosaltres tenim moltes queixes individualitzades, en canvi, aquestes queixes més collectives, moltes vegades d'agrupaments, d'associacions, etcètera, ja interposen recursos a altres nivells i, per tant, ens arriben poques queixes directament al Síndic. Aquesta seria una mica la raó per la qual nosaltres creiem que no tenim queixes sobre un tema que no hi ha cap mena de dubte que preocupa molt en el fons la nostra societat. *(Pausa.)*

També de medi ambient, la senyora Dolors Montserrat, del Grup Popular, em preguntava si la sensibilitat de l'Administració va darrere o per endavant del ciutadà. Bé, pels temes que nosaltres tenim plantejats, nosaltres diríem..., és una aproximació que es podria matisar molt i, per tant, és molt difícil de fer d'una manera molt contundent, però diria que moltes vegades, aquesta sensibilitat, jo podria opinar que va darrere de la del ciutadà. Per tant, aquí se centra, com sempre..., amb tota la política i la petició que nosaltres fem a les diverses administracions, és que hi ha d'haver més una política preventiva que no una política de només solucionar els temes que es produeixen quan es produeix un fet de vulneració. En aquest sentit, jo crec que, moltes vegades..., i esperem que amb la creació de la nova conselleria tota aquesta

cultura del medi ambient vagi millorant i que, per tant, hi hagi una major sensibilitat de les administracions, que no dels ciutadans concrets. *(Pausa.)*

El senyor Abelló, del Grup Socialista, em preguntava sobre les patologies estructurals, el dret a l'habitatge, em plantejava aquests temes, i la valoració de sistemes i ajudes. Jo diria que sobre aquest tema hi ha un problema important, que és la falta d'informació que té el ciutadà sobre aquest tema. Hi ha també una manca de coordinació entre administracions, i, per altra banda, nosaltres vam demanar ja fa uns mesos que el tema d'ajuts per a les patologies estructurals es poguessin estendre també a través..., que trobés una fórmula, el Departament de Comerç, de poder trobar també alguns ajuts per a locals comercials o petites indústries, perquè moltes vegades hi ha els ajuts per als habitatges de patologies estructurals, però en canvi no hi són per a aquests petits comerços o petites indústries que hi hagi en algun d'aquests habitatges, en aquests edificis. Per tant, nosaltres hem demanat..., i darrerament encara el conseller de Comerç m'estava dient que ho estaven estudiant, a veure si es podrien donar algun tipus d'ajut per poder resoldre aquest problema, perquè, si no, crea una disfuncionalitat dins del mateix edifici. *(Pausa.)*

Preguntava si creia que el nombre d'habitatges de protecció oficial és insuficient en relació amb la demanda, em preguntava el portaveu del Grup Socialista. Ja ho he dit en la meua intervenció, jo crec que aquest és un tema que és prioritari, ho assenyalo i ho dic a totes les administracions, que aquesta és una política essencial, perquè afecta també persones que acaben en la marginació, pel problema de l'habitatge, i, per tant, crec que ha de ser, jo diria i ho he demanat –hi insisteixo– a totes les administracions, una de les opcions més importants que avui poden fer les diverses administracions sobre la política de la creació d'habitatges de protecció oficial. Desgraciadament, suposo, hi ha hagut ja una sèrie de plans i esperem que això a poc a poc es pugui anar equilibrant, però indubtablement hi ha una manca important en aquest camp. *(Pausa.)*

El portaveu del Grup Socialista també demana sobre el tema de la llista d'espera de les intervencions quirúrgiques, i en aquest sentit li haig de dir que nosaltres, quan he parlat aquest matí –i abans ja ho he assenyalat, que era un problema–, que malgrat que fa un esforç, la Conselleria de Sanitat, en trobar uns recursos per afrontar aquesta factura que s'ha de fer, nosaltres, com a Síndic, hem recomanat, i això surt en el nostre Informe, s'ha recomanat a la Conselleria de potenciar la cirurgia ambulatoria i que s'ampliï a més intervencions quirúrgiques, i això sembla que ha estat acceptat, aquesta proposta nostra és acceptada pel Departament de Sanitat. En canvi, el Síndic, l'opinió meua, en aquest sentit, que he assenyalat al Departament de Sanitat és que aquesta espera, aquesta durada de les llistes d'espera es pugui comparar –almenys nosaltres, el Síndic, ho plantejem al Departament– amb una certa desassistència mèdica, i, per tant, que la persona que es troba en aquesta situació..., nosaltres demanem sempre a la Conselleria la possible reintegració, si

aquesta persona ha hagut d'acudir a algun centre sanitari privat, i que, per tant, se li puguin reintegrar les despeses que això hagi pogut representar. La veritat és que, amb els mitjans que té la Conselleria, aquesta recomanació que nosaltres fem no és acceptada per la Conselleria. De tota manera, això, vull que quedi molt clar que no ho recomanem per a tothom, sinó que davant de fets molt puntuals i estudiant cas per cas, és clar, nosaltres ho demanem. És a dir, no creguin ara que faci demagògia, perquè no és pas el meu estil ni la meua manera d'actuar, per tant, no és que ho demani per a tothom, sinó en aquells casos concrets en els quals, vertaderament, han passat, han transcorregut uns mesos, que hi ha un quadre mèdic difícil, etcètera, doncs nosaltres ho hem demanat moltes vegades, i desgraciadament la Conselleria no ha pogut afrontar aquesta petició.

També el senyor Abelló, del Grup Socialista, em demana si hem tingut alguna actuació d'ofici en relació amb les residències de gent gran. Nosaltres no n'hem fet cap, d'actuació d'ofici, només hem instat, quan hem vist, quan hem tingut alguna informació, hem instat el Departament de Benestar Social a impulsar l'acció inspectora,

perquè nosaltres, realment, no tenim competències; seria, potser, fins i tot... En algun centre potser sí que ens rebrien, però en molts dels llocs no ens acceptarien la nostra inspecció. Per tant, nosaltres demanem al Departament que impulsi al màxim aquesta acció inspectora en aquests centres, aquestes residències de gent gran. *(Pausa.)*

Entrem ara també en els temes de treball. És a dir, el senyor Portabella, d'Esquerra Republicana de Catalunya em demana si la precarietat de la vida laboral i la meua opinió en tant que aquests afecten altres qüestions... No, em demana si la contractació temporal implica una certa precarietat i, en conseqüència, un afebliment de la protecció social. Bé, això jo ja ho he assenyalat una mica en la meua intervenció, en l'Informe surt, però també quan he parlat aquest matí en la meua presentació de l'Informe, doncs, ho he subratllat en dos aspectes: he cregut que valorava positivament poder aconseguir treball per a una població en atur, que era molt important, és positiu, però al mateix temps demanàvem tota una sèrie de mesures perquè aquesta contractació no afeblís la protecció social, i ho demanàvem en casos bastant concrets. I no solament en això, sinó també que ho demanàvem en el moment de la prevenció de la sinistralitat, perquè també ens preocupava que aquesta precarietat pogués afectar la sinistralitat. *(Pausa.)*

Em demanava sobre les unions de fet i les pensions de viduïtat, la senyora Magda Oranich, del Grup d'Iniciativa. Nosaltres, des del Síndic i des dels informes i dels suggeriments que fem arribar a través del Defensor del Poble, nosaltres diem que no es faci distinció i que es pugui preveure la pensió no contributiva de viduïtat, fins i tot de parelles de fet. O sigui, que no hi hagi aquesta... *(Pausa.)*

El senyor Abelló també em pregunta si tenim una opinió o si ens manifestàvem nosaltres en el Projecte de la Llei d'infància que ha entrat en el Parlament. Jo em penso, senyor Abelló, que nosaltres, el Síndic, no podem donar en aquest

moment una opinió sobre un projecte de llei, perquè fins i tot podria, quan s'elaborés la llei, podria ser qüestionat que nosaltres haguéssim dit algunes coses o algunes altres que després ens trobaríem amb l'aplicació de la Llei i podria entrar en contradicció amb el que nosaltres poguéssim actuar posteriorment que la llei s'aproves.

Per altra banda, jo crec que tant l'Administració que ha fet el Projecte de llei com els diversos grups parlamentaris que hi han de treballar coneixen al llarg d'aquests últims anys quins són els pronunciaments sobre el tema de menors del Síndic i, per tant, jo diria que poden tenir ja uns punts de referència en els quals nosaltres posem més l'accent a la defensa dels drets de menors i, per tant, és una mica a criteri de les senyores diputades i dels senyors diputats de fer que aquesta Llei sigui –i així ho espero– la millor llei per a la protecció dels drets dels menors. *(Pausa.)*

El senyor Descals, de Convergència i Unió, em planteja una mica la preocupació per l'aplicació del projecte educatiu i sobre el projecte curricular, no? Bé, nosaltres..., s'han presentat al Síndic queixes en relació amb l'aplicació avançada de la reforma educativa. Aquestes queixes denota ven manca d'informació, algunes, manca d'informació que tenen els col·lectius que estan preocupats i que han presentat aquests queixes, i també assenyalen aquestes queixes la preocupació per l'escassetat de recursos i la por que ells tenen per aquesta manca de recursos en l'aplicació de la reforma. Aquestes són una mica –diria– les queixes que hem rebut. *(Pausa.)*

Bé, en això hi estem absolutament d'acord, senyora Oranich, quan vostè em planteja la indemnització de les víctimes dels delictes violents. Jo, vaja, ho he assenyalat en la meua intervenció, crec –i ho he demanat a través del Defensor del Poble– que caldria que l'Estat espanyol ratifiqués el conveni europeu sobre la indemnització de víctimes de delictes violents.

El que jo crec..., jo diria que, miri, moltes vegades sembla que el Síndic o el Defensor del Poble se'ls escolta poc, però jo diria que, a la llarga, com que són coses que són tan òbvies que s'haurien de fer, jo diria que cauen per si mateixes, jo diria que no és tant la voluntat i la insistència tant del Defensor del Poble com del Síndic a plantejar aquests temes, sinó que, en definitiva, sempre ens trobem amb els límits de les possibilitats econòmiques i materials, sempre ens trobem constrets amb aquest cinturó que no ens deixa actuar, i estic segur que aquesta serà una... Hi arribarem i, per tant, jo espero que és un fet de justícia que es pugui fer. *(Pausa.)*

El Grup Socialista, el senyor Abelló, també em pregunta sobre el treball en els centres penitenciaris i sobre l'opinió que té el Síndic i si el CIRE compleix els objectius per als quals va ser creat. El Síndic, com diu l'Informe, vam iniciar una actuació d'ofici perquè en les visites que fèiem als centres penitenciaris jo tenia molt interès a conèixer aquests centres i vam veure que, d'una forma bastant òbvia, moltes vegades hi havia una infrautilització d'aquests centres.

La veritat és que en les converses amb els mateixos centres hi havia molt l'explicació de la crisi econòmica, que moltes empreses que havien encarregat treballs al Cire, doncs, trobaven unes millors condicions fins i tot amb contractes a països de l'Extrem Orient i que, per tant, per exemple, hi havia molt treball en el tema de les flors, i que s'havia desviat, a moltes empreses s'havien desviat aquests comandos a través d'importacions que es feien de països llunyans.

Tanmateix, i per cenyir-me molt a la pregunta que em feia el senyor diputat, vaig adreçar unes consideracions a la consellera de Justícia, molt recentment, en què demano que s'augmenti la informació adreçada als mitjans empresarials de la possibilitat d'efectuar treballs a l'interior dels recintes penitenciaris. Jo diria que moltes vegades jo no sé si hi ha una informació prou adequada als mitjans empresarials sobre aquest tema. També li demanava que s'estudiï facilitar el funcionament de torns de treball en els tallers dels centres penitenciaris a fi de poder ampliar l'oferta de treball productiu i remunerar tots els interns que ho sol·licitin, i també establir els mecanismes convenients per facilitar la realització de comandos provinents de les empreses privades, agilitant el procés productiu i des de l'inici fins al lliurament del producte acabat i incentivar els reclusos que hi participin. És a dir, moltes vegades, els problemes de seguretat de les presons també fan que tots aquests mecanismes siguin molt lents i es retardin molt i les empreses, doncs, quan han de carregar un camió volen que sigui al més ràpid possible. Aquests problemes, vaig demanar que ho estudiés la consellera per veure si es podia agilitar.

Jo els haig de dir –i això ho tinc..., vull esmentar-ho avui aquí– que recordaran que quan vam celebrar el desè aniversari de la nostra Llei, el mes de novembre, vam fer unes invitacions, que tots vostès van rebre, i que moltes persones m'han felicitat per aquestes invitacions que vam fer convocant als tres actes que preparàvem per al desè aniversari.

Bé, voldria que constés que, això, nosaltres –com tot el que nosaltres fem amb impremta–, ho vam encarregar als tallers de la Model, i per tant, unes invitacions que han tingut un reconeixement de moltes institucions i de moltes persones, doncs, que es vegi que això ho prepara, ho fa la impremta de la Model de Barcelona; per tant, vull dir, que quedi molt clar que el producte que surt d'aquests tallers és un producte enormement bo i, per tant, que no hi hauria d'haver cap mena de reserva per part dels empresaris sobre això. I això, doncs, ho he fet constar al més públicament possible, i és per això que li demanava a la consellera si és possible, també, que encara ajudés més a donar a conèixer aquests possibilitats. *(Pausa.)*

Hi ha també dues preguntes, de la senyora Magda Oranich, d'Iniciativa, i del senyor Abelló, del Grup Socialista, sobre «com veu» –la senyora Magda Oranich, més aviat, em feia...– «la situació penitenciària»; recomanació de creació de nous centres penitenciaris, em demanava, i el senyor Abelló parlava de la massificació dels centres penitenciaris i

si n'hi havia prou amb un sol centre, si creia que un de sol resoldria aquest problema realment.

Bé, aquest –com saben, ja l'any passat en vaig parlar– és un tema que en faig un seguiment bastant continuat, del tema. Que haig de dir, com ja els vaig dir l'any passat, que aquest tema de la massificació és un tema que està molt assumit pel responsable aquell any –l'any passat, era el conseller; aquest any és la consellera–, sobre la necessitat de crear nous centres penitenciaris. És un tema que jo crec que ha millorat amb els anys, però que no és suficient, que no ens hem de quedar satisfets amb el que tenim, cosa que també comparteix aquest criteri la mateixa Cancelleria, i que la pregunta que em fa, si un centre és suficient o no, bé, jo una de les consideracions que faig a les conclusions sobre aquest tema, en el meu Informe, diu: «En consideració de l'augment progressiu de la població reclusa i mentre no s'adoptin mesures alternatives a la privació de llibertat que permetin reinserir socialment les persones que han delinquit, sense augmentar el nombre de reclusos de les presons de Catalunya, es fa necessari, si més no» –si més no, no és que si fos una n'hi hagués prou– «construir un nou centre penitenciari per tal de reduir la massificació actual.»

Bé, anar més enllà jo diria que seria la cosa bona; és a dir, com deia abans, quan parlàvem de serveis socials, podríem fer un quadre, doncs, utòpic del que nosaltres voldríem, i una altra cosa són les realitats. Jo ja dic que ens movem en una realitat que és aquesta, que no és la que voldríem, ni que vol l'Administració –no cal dir-ho–, però que és la realitat en la qual ens trobem, i hem de sortir d'aquesta situació actual i d'aquesta massificació actual. Per tant, jo diria que un nou centre seria una aportació ja, diria, molt important; un nou centre no vol dir que s'hagi de tancar l'actual centre, aquest és un altre tema, aquest és un tema que no hi entrarem, però que possiblement, si hi hagués també al mateix temps una política diferent en el tema de les alternatives que puguin donar a la privació de llibertat, això també es podria resoldre.

Per exemple, aquest matí no he pogut assenyalar un tema que a mi em preocupa molt, però que ara aprofito una mica, ja que parlem de centres penitenciaris, que a mi em preocupa molt, que és moltes vegades el fet que unes persones que han estat, diríem, bé, detingudes i processades per uns delictes, un delictes de privació de llibertat, i alguns d'uns quants anys, aquestes vistes, aquests judicis no s'han vist, eh?, moltes d'aquestes persones estan avui dia ja en un procés de reinserció normal, treballen, tenen els seus mitjans de vida, etcètera, i, bé, moltes vegades aquestes persones, doncs, se'ls veu la vista a l'Audiència i se'ls condemna moltes vegades a uns quants anys de privació de llibertat. Bé, jo diria que aquí nosaltres, doncs, ho assenyalem com un dels problemes greus de la justícia, perquè són gent que ja fan una vida normal, molts d'elles tenen unes famílies, tenen uns recursos, treballen en empreses, es guanyen la vida i han d'anar a raure novament, doncs, durant un temps, algunes vegades llarg, a la presó. Desgraciadament, nosaltres sobre això podem fer-hi molt poc o quasi res, però cal dir que ver-

taderament nosaltres hem intentat obrir una escletxa, almenys en aquesta situació que jo crec que és bastant injusta; nosaltres hem obert una escletxa, que és que hem trobat la col·laboració de la Conselleria, del Departament d'Afers Penitenciaris, i que casos com aquests moltes vegades nosaltres aconseguim que tinguin un règim obert al més aviat possible, perquè aquesta gent puguin estar només les hores de la nit, doncs, a la presó. Aquest és el màxim esforç que hem pogut fer com a Síndic, però crec que molts d'aquests casos s'ho mereixien, perquè eren situacions, doncs, de gent absolutament ja rehabilitada i que feien una vida social absolutament normalitzada.

Bé, jo, senyor president, em sap molt de greu haver-me estès tant, tant en la primera intervenció com en aquesta segona. Potser les preguntes queden algunes vegades una mica deslligades; en demano perdó i excuses a totes les senyores diputades i a tots els senyors diputats i a la Mesa de la Comissió, i una vegada més els vull agrair la seva paciència, doncs, en aguantar durant tot el matí els problemes, les vivències que com a Síndic vivim. No cal que els digui que tant els meus col·laboradors com el meu adjunt i jo mateix potser som molt sensibles a aquestes situacions reals, que són així, que no són només problemes que es veuen en les lleis i en els codis, sinó que es veuen en la situació humana de les persones que ens arriben, i que tots plegats fem un esforç de reconducció de les situacions, moltes vegades molt greus, d'aquestes persones. Algunes vegades algunes d'elles vénen com a últim lloc al Síndic; unes vegades nosaltres no podem fer pràcticament res, però sí que voldria assenyalar

als membres d'aquesta Comissió que mai els deixem sense alguna orientació, alguna manera de poder remuntar alguna situació, algunes vegades, que ells s'adonen que no tenen cap mena de sortida. Nosaltres intentem, en la mesura de les nostres possibilitats, fer algunes vegades —com explicava d'això mateix—..., algunes vegades jo no diria que sigui tràfic d'influències, però sí algunes vegades voldríem demanar i demanem a les administracions i crec que les administracions també són sensibles a aquests temes, que en aquells casos que nosaltres creiem que són greus i són de justícia, doncs, trobem algunes vegades alguna petita solució a aquests greus problemes de la nostra societat actual avui encara.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cañellas. Certament crec que puc dir en nom dels diputats i diputades de la Comissió que exerceixen amb molt de gust les seves obligacions en la presentació d'aquest Informe.

Senyores diputades, senyors diputats, com suposo que vostès ja saben, l'article 144 preveu la possibilitat d'obrir un segon torn d'intervencions, però, llevat que algun grup ho demani d'una manera especialment efusiva, doncs, aquesta presidència considera que ha arribat el moment indicat i adequat per aixecar la sessió, agraint un cop més la presència de l'honorable síndic, del senyor Bartlett, el seu adjunt, dels seus col·laboradors i col·laboradores, i agrair també el treball i la cooperació de totes i tots vostès.

Senyors diputats, senyores diputades, s'aixeca la sessió.

(Són les dues del migdia i vuit minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàgs.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductor a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

Edició impresa
 Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) Per gir postal.
- b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- c) Per xec registrat.
- d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom ..... NIF .....

carrer ..... núm.....

telèfon ..... població..... codi postal .....

desitja subscriure's al BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia ..... de ..... de ..... fins al dia 31 de desembre de 19.....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de ..... envia

per ..... (gir / xec al portador) ..... núm. .... la quantitat de ..... pessetes

..... de ..... de 19.....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-3468-82. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

